

گيلہ مني سترگي

شاعر

دلاور پردېس

۱۳۸۸ لمریز

www.samsoor.com

Ketabton.com

حمد

ساتلي يې په غرونو کې مرغان په خپل قدرت
خالق دی ودان کړی ټول جهان په خپل قدرت

لويي ورسره ښه ده رحمېدلی پر هر چا دی
راپورته چې يې لمر کی پر اسمان په خپل قدرت

د خوار بنده پر ژبه لا راغلی شکر نه دی
ژوند ډېر ورته اسان کی پاک سبحان په خپل قدرت

له چا څخه دُنيا واخلي څوک واخلي له دُنيا نه
څوک ورولي مزار ته د جانان په خپل قدرت

دا ژوند هم موږ په خپله خوښه نه تېروو دلته
پر مخکې باندې هم نه يو روان په خپل قدرت

را اوړوي د شنه اسمان له خوا نه کله کله
پر موږ د رحمتونو ډک باران په خپل قدرت

اميد لرم پردېس چې د منزل خوا ته روان وي
کړي خدای به زکندن ورته اسان په خپل قدرت

۱۳۸۶/۱۱/۱۰

نعت شريف

ای نسیمه د ورتلو سته اُمیدونه زما
د نبی^(ص) روضې ته یو سه سلامونه زما

محترم ته مې اواز د سلگو ورسوه
نصیب رانه کړل په لاس کې سره گلونه زما

ورته وایه مسلمان دی مسلمان قتلوي
موږ څه وکړو گرانه واوړه فریادونه زما

چې پوره مې ستا روضې ته سي ارمان د ورتلو
نور دي خاوري پر دُنيا سي ارمانونه زما

خوار پردېس دي په محشر شفاعت غواړمه
د دې سترې ژوندون ورکړه احوالونه زما

۱۳۸۵/۱۰/۲۰

مور

موري چي زړگۍ دي ازار نه کړمه
خپل ژوندون به هيڅکله خوار نه کړمه

ستا د عادي ماته سي ډيوه د لاس
بې له دې رڼا تلل په لار نه کړمه

تاته به په کومه ژبه مور وایم
سرچي ستاله مينې نه جار نه کړمه

ځان ته به هيڅ حق د ژوندون ورنه کړم
شپې چي دي خدمت کي سهار نه کړمه

ټوله ورځ که سر پر زنگون کښېنمه
موري ستا حقونه به شمار نه کړمه

ستا خبري ټولي نیکمرغي گڼم
ځکه خو پردېس ترې انکار نه کړمه

۱۳۸۴/۵/۷

د مورد نړيوالي ورځي په مناسبت

بېلتون

هغه بڼایسته او نوازولی اشنا
زما په غم کي زوریدلی اشنا

چي د بېلتون شېبه مو منځ کي راغله
په چيغو وچيغو ژړیدلی اشنا

په دې خاطر چي ماله اوره خلاص کړي
پرد بڼتو غرونو گرځیدلی اشنا

ځکه دُنیا سوو د غمونو ډکه
چي پکښې نسته زما بڼکلی اشنا

د پردېس زړه ته به قرار رانه سي
چي سو تنها ورڅخه تللی اشنا

۱۳۸۶/۵/۴

بې صبري

د زړگي وينې رانه خوري د انتظار شېبې دي
زما اشنا کله راځي د انتظار شېبې دي

د يار لپاره چي سهار مي له باغچې راوړي
لاس کي مي گل مړاوي کوي د انتظار شېبې دي

خوږه خوږه خندا به ستا مي کله وځي له زړه
ترخه ترخه سوه زندگي د انتظار شېبې دي

شپه تر سبا وينې يم ستوري د اسمان حسابم
فکر مي ستا کوڅې ته ځي د انتظار شېبې دي

کلي کي اوسه نه رقيب سته نه غماز نه بېلتون
پردېسه دا دي آخيري د انتظار شېبې دي

۱۳۸۴/۱۱/۳۰

اظهار

راسه اشنا زړه مي پرانگارد مينې وگوره
ډېر لري ثواب لږ ورته لار د مينې وگوره

تابه د جانان لاسونه ځان ته پرېښوولای نه
ای څيري گريوانه انتظار د مينې وگوره

ما دي صرف ښکل کړي دي په شونډو د قدم خاوري
ولاړه تر ما بل څوک تا بعدارد مينې وگوره

زه کوم قسم چي يو ساعت رانه هيرېږي نه
لري رانه مه گرځه آزار د مينې وگوره

ښکلې پام د عشق پر لمن تور داغونه مه ايرېده
هغه نړيدلی غريادگارد مينې وگوره

نور پردېس د قطراو دُبی خوښه نه وينې
دلته په ځنځير سوگرفتارد مينې وگوره

۱۳۸۴/۱۲/۲۵

ديار کلی

هرمازديگر يې د ديدار په نوم دی
خلکو دا کلی مې د يار په نوم دی

ځکه بې واره پر تندي اوريږي
کاني يې هريو د سنگسار په نوم دی

ډېر لوني ورڅخه سر ټکوي
مينه کي خوند د انتظار په نوم دی

زړگيه شپه او ورځ که نه پيژني
زلفي يې شپه مخ د سهار په نوم دی

ورته کتي نه سم ليمې مې سوځي
اوري يې بل کړی د سينگار په نوم دی

د ژوند ساعت د خوشحالي ملگري
ديار پر شونډو د اقرار په نوم دی

پر دېسه ځکه درته بيا راغلمه
بنکلی موسم د نوبهار په نوم دی

۱۳۸۵۷۴۷۲۸

يادگار

زه يې ديدن ته وم راغلی د مودونه وروسته
جانان مې داسي راته وويل د سلگونه وروسته

د زړه پر کور مې باچاهي اوس د ارمان چليرې
د وران د ظلم پکښې تېر سو اميدونه وروسته

زما گناه نه ده ای خلکو ملامت نه يم ه
گلاب د هر سړي خوښيرې د خوشبو نه وروسته

وخته چي خومره دي زموږ په زړونو لويې وکړې
خو بيا هم شمع په پتنگ غواړي د لمبونه وروسته

که د غرور سر عاجزی ته ټيټ سوڅه پروا کړي
د کبر جام لري ارمان نسکوريدو نه وروسته

جانانه ستا پښتنو سترگو نوی رنگ پيدا کي
چي دي پردېس کړمه قبول د قسمونه وروسته

۱۳۸۲/۳/۳

ارمان

د لاس دي نښي خو گلونډه گلابي راغلي
د سترگو او بڼکي ورته زما په هر کلي راغلي

کوگل زندان زړه بنديوان سود عمرو نو پکښې
اوس دي يادونه ملاقات ته د بندي راغلي

گلونه ماته د خپل ځان صفت په وار وار کوي
بڼکاري چي ستا د بڼکلو شونډو په سيالي راغلي

په گلورين قلم مي ستا بڼکلی تصوير جوړ کړی
گوره خولې د رقيبانو پر تندي راغلي

په دې ناترسه مرور وخت کي يې وکړه وفا
ستا سلامونه ای اشنا په خوشحالي راغلي

الله دي را وله د گل په شان بڼايسته جانانه
ستا په راتلو مي د زړه بڼ ته پسرلي راغلي

راسه په غټو غټو سترگو يې نن وکه ديدن
پردېس ته سپين کفن وروستی جوړه کالي راغلي

۱۳۸۴/۲/۱۱

بس دی

زړه مي پوهيدلى د جانان خبري نه غواړي
بس دی بس دی نوري د ارمان خبري نه غواړي

گل چي د بهار موسم کي پاني پاني ولوېږي
هغه د بلبل او د باغوان خبري نه غواړي

زړه خومي د يار ډېرو وعدو اوس صبر کړی دی
سترگي هم د اوښکو د باران خبري نه غواړي

زه د سر نه تیروم که اشنا مي وفا کړې وای
چا ويل چي پردېس به د تاوان خبري نه غواړي

۱۳۸۴\۷\۱۲

کبر جن

قدر يې د حُسن راسره دی ډېر
نه کوي خبري بيگانته دی ډېر

هري خواته ځي خو رخصت نه غواړي
نه هيرېږي خلکو بنايسته دی ډېر

سختي شپې د غم تيروي ماباندي
خاندي او خوشحال له ژوندانه دی ډېر

زما ورته په خوله کي زاری ختمې سوي
بيا هم د رقيب ظالم په خوله دی ډېر

خدايه د خزان څخه يې وساتې
رنگ يې د گلاب څخه کم نه دی ډېر

کوم قاضي ته وړاندي کړمه دا دعوه
زړه يې رانه وړی سخت په زړه دی ډېر

غم دی چي پردېس يې زنگولی دی
ولي خلک وايي چي نشه دی ډېر

۱۳۸۵/۴/۴

تللی اشنا

زږګیڼه نور اشنا موندلای نه سې
راغی بېلتون ترې خلاصیدلای نه سې

د دیدنونو وروسسته ورک سو جانان
د ژړا وروسسته یې هیرو لای نه سې

زږګیڼه قدر دي سو کم تراغزي
د گل په څنګ کي دریدلای نه سې

بس دی خوبونو کي مې مه زوره
یاره په وینښه چي راتللای نه سې

د زړه محل کي دي عزت لیدلای
د اشنا غمه ستیدلای نه سې

زه به دي هیرنه کړم په ټوله ژوند کي
دا ته مې ولي یادولای نه سې

پردېسه مخکېه باندي کښېږده قلم
تصویر د ښکلي جوړولای نه سې

۱۳۸۴\۸\۳۰

انتظار

ما درته فرش کړلې جانانه په گلونو لاري
راسه خوشحاله يې کره په خپلو قدمونو لاري

چي د راتلو زيری دي وسو هک حيران سومه زه
ورو ورو منزل ته رسېدې دارمانو نو لاري

ما چي زړگی درکی او تا پرې سرې لمبې بلي کړې
مينه کي بېلي سوي د سوال او جوابو نو لاري

خوبيا مي هم نه سي باور چي تا به وگتله
زه د فرهاد غوندي که وباسم تر غرونو لاري

ژوند ته مي نه پرېږدي زما ليونی فکر وايي
راځه پرې څومره نياستي دي د يادونو لاري

ستا صداقت به لکه غر سي ترېنه لري پاته
منځ ځني اړوي پردېسه د وختونو لاري

۱۳۸۴\۹\۳۰

مينه

د دې دُنيا هغه سړۍ مي سړي خور گڼلۍ
چي مينه نه پيژني زړه باندي مي تور گڼلۍ

دا ستا په سر که دار ته پورته سم پروانه لرم
يو افتخار دی ياره تالو پېغور گڼلۍ

چا کرل اوبه د ورور په وينود وطن فصلونه
چا د زړه بند محبت په نوم سمسور گڼلۍ

تل د گلاب په شان بڼايست او خوشبويي به لري
چي خړي خاوري چا د ځان لپاره کور گڼلۍ

حالاتو ور کرل پرهرونه د پردېس زړگي ته
بس يوه مينه مي پر هر لره ټکور گڼلۍ

۱۳۸۴/۱۰/۲۲

اوبه

چنبلي مي د خاورو په جامونو کي اوبه
خوښيږي مي په ټولو نعمتونو کي اوبه

تا ونيولم له لاسه زه پر حال د ډوبېدو ووم
تعبيري يې راکه وينم په خوبونو کي اوبه

جوړه به د جانان سره کړم لاس په دُعا پورته
هلمنډه تل دي غواړمه سيندونو کي اوبه

د تورو زلفو سيوري کي دي مخ داسي معلوم سو
کټ مټ لکه په تورو تورو غرونو کي اوبه

بېلتون غماز هجران رقيب هيڅ نه راته ښکارېږي
زړگي مي سود يار په ستمونو کي اوبه

اشناد هجرشپو کي ديدن راوړي تر پردېسه
قسمت راته پيدا کړې په اورو نو کي اوبه

۱۳۸۴/۱۰/۲۹

خوشحالي

راغلی اختړد خوشحالو سره
ورک سو خفگان داسو ویلو سره

هر کله راسې د خوښۍ اختړه
جانان راځي ستا په راتلو سره

چي همېشه وي په اختړ کي ديدن
اوسېږم تل د اُميدو سره

جانانه راسه زموږ وران کلي ته
د سرو گلونو او غنچو سره

چي د اختړ په سهار يارو وينم
زړگۍ مې وړي تش په کتو سره

ما ستا پر سر ټوله خپلوان پردي کړه
ته کوي مينه د پردو سره

د پردېس مينه دي په زړه کي نسته
ځکه نه وينو په کلو سره

۱۳۸۴/۱۱/۲۷

پټ راز

زما جانان څومره اشرد سترگو تور کي ساتي
زما غوندي يار بې هريو غم د زړه په کور کي ساتي

دا د حالاتو پېرزوينه ده چي داسي کوي
گلونه ټول خاموش او سپري بلبل شور کي ساتي

پوه سومه بڼکلي مخ ته ستا کتل گناه نه لري
ړندې مي سترگي سه نظر چي په بل لور کي ساتي

بل چا ته سر نه ټيټوم د هغه خداي بنده يم
چي يوسف ساتي په کوهي کي خليل اور کي ساتي

د عشق ژوندون د عشق جنون د عشق قانون مي خوښ دی
څوک په خدا پورته کړي دار ته څوک پېغور کي ساتي

تابه ويل پردېسه زه در سره مينه لرم
دغه يو ياد دی چي يادونه دي په زور کي ساتي

۱۳۸۵۳۵۳۲۱

وفا

کله وي زیات او کله کم دی ما قرار نه پرېږدي
پوهیږم نه چي د چا غم دی ما قرار نه پرېږي

ډېر وفادار دی رسوي به مي تر قبره پوري
زما د عمر سره سم دی ما قرار نه پرېږدي

د زخمي زړه په پرهرونو کي مي څه لټوي
شیندي پرې مالگه که ملهم دی ما قرار نه پرېږدي

زه خو پښتون یم د میلمه غم درناوي کومه
افسوس چي ده کړی قسم دی ما قرار نه پرېږي دي

نن مي په خیال کي تصویر ولید و مي نه پیژندی
ویل د پردېس څنگه قلم دی ما قرار نه پرېږدي

۱۳۸۵/۴/۲۲

زاری

نه عذاب نه بُتخاني زما په کار دي
نه شراب نه پيماني زما په کار دي

نه مي خوښ دی انتظار ستا د راتللو
نه رباب نه تراني زما په کار دي

مخ پټ نه کړې هسي نه چي ليونی سم
نه نقاب نه زولنې زما په کار دي

ما په مينه درته راوړی خو تا وويل
نه گلاب نه نښاني زما په کار دي

زه دي ښکلو اننگو کي نور څه وينم
نه کتاب نه افساني زما په کار دي

پر دېس ځای غواړمه ستا د زړه په کور کي
نه ځواب نه بهاني زما په کار دي

۱۳۸۵\۹\۴

پخواني کتل

ياره زما سره دي سترگي ښه پخه دښمني غواړي
راته کړي د مرگ گواښونه رانه ژوند ارمانې غواړي

نوی زخم مي پر زړه دی خو علاج يې ډېر اسان دی
چي په شونډو کي مسکي سې ستا کتل پخواني غواړي

يو دي ياد دی بل دي غم دی چي لاس نه راڅخه اخلي
يو ارمان راته پرېږدي او بل مي ښکلې ځواني غواړي

خوشحالي او خندا ولاړه او ښکي راغلي تر گريوانه
زړه لا اوس هم راته وايي محبت پرېشاني غواړي

مور د مينې ليوني يو د رواج ځنځير مو خوښ دی
همېشه په هر قانون کي زولنې ليوني غواړي

پردېس ستا د زړه په کور کي اوسيدل غواړي ټول عمر
نه دي وړې د ډوډۍ دی نه هم ستا مهماني غواړي

لښکرگاه د شپې ۱۱:۳

۱۳۸۵/۹/۱۰

اختر

ته را کوي د خنديدلو اجازه اختره ؟
درته معلومه ده د غم مې اندازه اختره ؟

په چا دي ښکل کړلې د چا د قدمونو خاوري
په چا د يار د کور ځنځير او دروازه اختره

زما ژوندون دی ازلي د اندېښنو ملگری
رانه خفه نه سې سپيڅلې پاکيزه اختره

هغه کوڅه زموږ د کلي نن هم تانه وينی
پرون خپره پکښې د مرگ وه او ازه اختره

په سترگو سترگو کي مینو کړې خبري شروع
ما او تاهم سوو سره پوه په رمازه اختره

ته خو يوازي راغلي نه ښکاري جانان در سره
لا مې زخمونه د زړگي سوله تازه اختره

پردېس په مې سې که به موږ سي په وصال د اشنا
په خوب يې وليدل روانه جنازه اختره

۱۳۸۵

لوی اختر

اند پښنه

د پر عمر خوري ستا جدایې کې چې یو کال تیرېږي
د سترگو رپ کې ساعتونه د وصال تیرېږي

د دُنیا هرې رنگینۍ له یاده و ایستمه
پسرلی هم لکه جانان داسې په خیال تیرېږي

زړگيه ما درته ویل چې بې وفادۍ اشنا
پروفا دارو خوسړی تر سړاو مال تیرېږي

د بنایستو باغچونه اوس بوی د باروتو راوړي
چې په کنډو کنډو وطن کې مې شمال تیرېږي

یم لیونی په لار کې ناست پېغور په بیه اخلم
راکه خولگۍ خیردی که ټوله کلیوال تیرېږي

د پردېس یار په یارانې کې نوی نازگېږي
چې کله راسې مخ ته ونیسي د شمال تیرېږي

۱۳۸۵/۱۲/۱۲

اقرار

ميني دي دومره كړم مجبور درځمه
نن به دي كلي ته ضرور درځمه

ستا د بنو غشو بنكاره كړه مينه
د خپل زړگي په وينو سور درځمه

څوك چي وي روغ كړي د رنځور پوښتنه
زه دي پوښتني ته رنځور درځمه

كه دي د سترگو جنگ كي سرهم وخورم
يمه پښتون لكه تربور درځمه

ما ويل د حُسن تا بعدار به نه سم
خاوري ايرې مي سو غرور درځمه

بس دی نور غيږ د پخلاينې راكه
اشنا دا يو سوال كه منظور درځمه

پر دېس كه مې سوم د اشنا د لاسه
مرگه ستا نوم به كړم مشهور درځمه

۱۳۸۴/۱۱/۹

بگړۍ

وخت چي زموږ د بگړۍ ولونو ته کاره کتلي
موږ همېشه داسي وختونو ته کاره کتلي

افغانان هيڅ د غلامۍ ژوند قبلولای نه سي
زموږ لاسونو ځنځيرونو ته کاره کتلي

ای د خزان استازې مه کوه ارمان به وکې
ولي دي دې بنایسته گلونو ته کاره کتلي

که درته یاد وي ټول جهان کي به وه دا خبره
چي میوندۍ پردو فوځونو ته کاره کتلي

د سترگو کښل یې ناروا کار نه دی مه یې پرېږدئ
چا چي د دغه وطن غرونو ته کاره کتلي

د کرکي ډک زړه ته دي وایه پردېس داسي نه دی
تایې سپیڅلو ارمانونو ته کاره کتلي

۱۳۸۵/۱۱/۱۵

گمان

ته چي راځي ما به وي خپله ياره ځان وژلي
خلک به وايي دي غمونود هجران وژلي

زما باورد پر کونښن وروسته ناکام وختي
احساس د ميني مي په زړه کي ستا گمان وژلي

زموږ او خدا ترمنځ بيا څومره فاصلي پيدا سوې
بيا د پرديو جنگ زموږ د کلي ځوان وژلي

د ليلي غمه د مجنون د مرگ دعوه مه کوه
هغه د دوو سترگو د بيا ليدو ارمان وژلي

د گل پر شونډو مي خدا سمه ليدلې نه وه
پردېسه اوس چي ورته گورمه خزان وژلي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

پردېس

رنګ ته يې وګوره لکه مړی دی
کوم بې رحمه زړه ور څخه وړی دی

وخت کي د وصال ګونګ سي هيڅ نه وايي
ياري يې څه جادو وړ باندي کړی دی

خود به وي تر هر چا زور ي دلی ډېر
داد مينه ناک جهان وګړی دی

لاره يې يو ه زړه ته پيدا نه کړه
ځکه خو سګون نه لري سترې دی

خلکو نور تر ميني کړئ قربان پردېس
دغه ده چاره او دغه پړی دی

۱۳۸۲۸۳۰

ژوند

هم مي زړه هم مي ځيگر دی هم مي ځان دی
هم بڼايسته دی هم دلبر دی هم جانان دی

هم حيا کړي هم وفا کړي هم خدا کړي
هم ميلمه هم معتبر دی هم ميزبان دی

هم پوهيږي هم بلېږي هم زورېږي
هم غوصه هم مروړ دی هم پښيمان دی

هم سکون دی هم ژوندون دی هم بېلتون دی
هم چينه هم مازديگر دی هم ارمان دی

هم حسين دی هم شيرين دی هم غمگين دی
هم ليمه هم مي نظر دی هم نادان دی

هم يې يار هم ناقرار هم انتظار يم
هم ساده هم نا خبر دی هم حيران دی

هم سفر دی هم خطر هم دلاور دی
هم خپه هم سمندر دی هم طوفان دی

۱۳۸۵/۱۱/۲۰

بانه

خومره زور دي ياره تورو سترگو او بنو کي دي
ژوند مي نه پوهيږي چي په کومو مرحلو کي دي

تاد خدايه غواړم خوله تانه هيڅ شی نه غواړم
داسي يو عادت خو همېشه په لیونو کي دي

وچي د موسم شونډي دي نه کوي خندا راته
گل مي دارمان رانه ورک سوی په اغزو کي دي

اوس يې د جفا په کاروانو نو کي را وليږه
هغه زړه چي وړی دي د سترگو په لاسو کي دي

دا څوک درته وايي چي پردېس د ياده وايستې
هر ځای کي چي اوسم ستا تصوير مي په ليمو کي دي

۱۳۸۶/۱۱/۱۰

نصیب

پر زړه مي هريو غم مئين دى چاته څه ووايم
زما جانان زما دښمن دى چاته څه ووايم

د ژوند خوږو کي مي ترڅه گډوي څوک دى هغه؟
زړه مي پر تا باندي شک من دى چاته څه ووايم

يار چي روان سوز ما ژبه هم سلگو بنده کړه
اوس يې خالي ځاى د ديدن دى چاته څه ووايم

ميني ادرس د خوشحالي دي وو غلط راکړى
د غم کوڅه د غم وطن دى چاته څه ووايم

پردېس زړگي ته مي راغلى د سندرو کاروان
د آشنا خط راغلى نن دى چاته څه ووايم

۱۳۸۶/۲/۹

زندان

د صبر په زندان کي ځنځيرونه ماتوم
د مينې په زور ځيني رواجونه ماتوم

که شونډو دي په تلو کي د راتلو وعدې کولې
خو سترگو دي ويله چې لفظونه ماتوم

گل نه شکومه دومره دي نيت ولي پر ما بد دی
اغزيه يوه ورځ به دي لاسونه ماتوم

کمزوری مي ونه گڼې د مينې په دُنيا کي
چي ستا خوشحاليدو ته قسمونه ماتوم

د زړه د اُميد لاس کي زما دغه شراب نه دي
پردېس يې ځکه نه چنم جامونه ماتوم

۱۳۸۵/۱۰/۱۰

گيله مني سترگي

پرېږده چي زړه مي سي د زور څخه خبرد سترگو
چي ستاد سترگو نه مي نه اوږي نظرد سترگو

که د هجران د شپو نه ځان ساتی او غم نه غواړی
خلکو ونه کړی ننداره په مازديگر د سترگو

يو شېبه مي ستا تصوير د سترگو ونه ايستی
لايي گمان دی لادي ونه سو باورد سترگو

ژبه گونگی زړه وار خطا کړي ورکړي رنگ ته تغير
منم منم منم منم منم هنرد سترگو

غرق سو تباه سود خپل ټولو ارمانو نو سره
پردېس لاهو کی په څپو کی سمندر د سترگو

۱۳۸۲\۳\۱۷

مُهلت

بېلتونه يار مي راپرېږدې كه دي لاوس پاته دي
راځه راځه دارمانونو مي هوس پاته دي

چي بيا مو كلي ته راځې ځان سره مرگ راوله
اوس خو ژوندي يم په وجود كي مي نفس پاته دي

تا پرهر كور باندي وېشلي دي ويرجنې ساندي
ځكه مي گران وطن تر ټولي دُنيا پس پاته دي

چي نه دي وژړوي نه دي ځني هيركي اشنا
په دې دُنيا كي لا زما غوندي يو كس پاته دي

بله رنگينه شپه به خدايه پر ما كله راځي
د پردېس يار سره خوبونو كي مجلس پاته دي

۱۳۸۶/۳/۳۰

بېانه

عبث دي ياره پر سرو شونډو بېانه پيدا كړه
مه راخته خيړ دى ماد صبر خزانې پيدا كړه

پروا مي نسته كه په مينه كي مي خپل پردي سول
د ژوند ملگري مي غمونه بېگانه پيدا كړه

دا به وي ستاد هيريډو زېرى زما لپاره
دا فاصله چي مو تر منځه بېلتانه پيدا كړه

ما ملامت وگڼه هلته بې وفا دلبره
كه خپل ټگۍ كي دي سپيڅلې نېنه پيدا كړه

د ناز څپيره دي پر مخ وركړه چي تلې پردېسه
د اشنا او نېكو ولي لار د گريوانه پيدا كړه

۱۳۸۲/۴/۲۸

نن مازديگر

داسي خوند کوي جانانه د خپل کلي په کوڅو کي
لکه باغ کي چي گلاب وي لکه مالگه په خوړو کي

دا د هو او نه ځواب دي خوړ او تريخ سره گډېږي
لکه مينه کي دردونه لکه ژوند ستا په وعدو کي

د گلمان لار مي کره بنده د هر چانه مي راپټه کړې
لکه راز د زړه په کور کي لکه اوبښکه په ليمو کي

يارانې مي ډېر مشهور کړې تا چي هير کړم تاواني سوې
لکه شمع بليدلې لکه سيوري سوې تيارو کي

د پردېس د شعر بيتونو زمانوم داسي ساتلی
لکه ونه په اوبو کي لکه زړه په خزانو کي

۱۳۸۲/۴/۲۲

دُعا

مورځه گناه کړي ده خلک مو په څه بېلوي
چېرظالمان سته په دُنیا کي ځان او زړه بېلوي

د زهرو ډکي هغه خولې کړې ای د زړو مالکه
په څو نومونو یو د بله پښتانه بېلوي

زموږ د اوبنکو شبنمونو تې نېولې لاري
رنگد گلونو نه بد رنگه زمانه بېلوي

زړگی مي خوري داخل خو ټولو اتفاق کړی دی
تر خپله وسه هریو غم ځني ټوټه بېلوي

چا د اختر او د نکريزو تر منځ ویر کښيښوی
څوک د ژړي مازديگري نه ننداره بېلوي

پردېس به څوک د لیونیو د قطاره باسي
چي خپل لاسونه يې تهی د گريوانه بېلوي

۱۳۸۶۸۴۱

سلامونه

ارمان يمه ليرلي مي منزل ته سلامونه
ستا مخ ته سلامونه ستا کاکل ته سلامونه

پر هر مي د زړگي چي جوړيدو ته نږدې سوي
دردونو يې ويلې دي درمل ته سلامونه

نسيمه که يې وږې نود وږمو سره يې مل که
ديار د قدم خاورو د يار پل ته سلامونه

د اوښکو قلمونه مي د مخ پر ژړه پاڼه
اغزيو ته گيلۀ ليکي او گل ته سلامونه

بې ميني ژوند نيمگړی دی خو داسي مينه هم نه
روان چي پکښې نه وي يو او بل ته سلامونه

چي ستا د لوري راغله نو خواږه به ولي نه وي
سپارلي مي پردېسه د زړه تل ته سلامونه

۱۳۸۲/۴/۳۰

ناخوالي

لکه په زړه د يو مئين چي بېلتون لويي وکړې
ملگرو داسي مي جگړې په ژوندون لويي وکړې

نن يې کورونو ته ټوټې د وجود ورسيدې
دلته د کلي ماشومانو پرون لويي وکړې

د پرمختگ ارمان مي زړه کي په سلگو وژړل
په گران وطن کي مي رشوت په قانون لويي وکړې

خوک راته وايي په دُنيا کي د ژوند حق نلري
چا کړله ختم چا په نوم د پښتون لويي وکړې

د ازورور که شرמידلای دلته نه راتلله
په دغه زوريي زموږ سپيڅلي پاڅون لويي وکړې

د پردېس غم د وطن غم د خلکو غم کومه
ډېرو غمونو مي د زړه په سکون لويي وکړې

۱۳۸۲/۸/۲۲

بغاوت

غوټۍ د ناز په خوب بیده ده خزان هیڅ نه مني
د مینې ژوند زړه ته فایده ده تاوان هیڅ نه مني

کونښ کوي چي یو د بل څخه یې بېل وساتي
د ا زمانه خومره ساده ده یاران هیڅ نه مني

زړه ته مې ووايه چي دا لیو تنوب ولي کوي
تا د راتلو کړې وعده ده هجران هیڅ نه مني

د دغو سرو لمبو په منځ کي خدای ساتلي یو موږ
زما خو دغه عقیده ده گمان هیڅ نه مني

نوره مې ستا د دیدن نو طمع نه ده کړې
ستا سود کلي لار اوږده ده ناتوان هیڅ نه مني

په خوب کي وینم مرگي وړی ارمانجن پردېس دی
تنۍ په اوبنکو مې لنده ده گریوان هیڅ نه مني

۱۳۸۲/۸/۲۰

د ولس ښځه

زه افغان ولس يم چا مي قتل مخور کړله
چارانه د سولي پيغامونه مروړ کړله

خدای خبر زما حلاليدل خومره ثواب گڼي
ټولو قاتلانو يو او بل سره خبر کړله

نوم د قهرمان غواړي جگړه کي چي خپل وروښاني
داسي مشرانو جهالت ته وده ورکړله

خوک مي ټول جهان ته د غلام په رنگ ورپيژني
چا په وينو سره راته کوڅه د جنگ سنگر کړله

بيا به يو دوران ته افغاني غروړ ژوندي ساتم
خو ځله مي نورد دوي عقلونه ورپر سر کړله

دوي وايي دا گناه نه ده پردېسه گناه څنگه وي
ستا په شان يې ډېر په بل وطن کي درپه در کړله

۱۳۸۲/۷/۲۱

جهالت

پنښیماني به یوه ورځ خپلو څیرو کي سره وینو
د غم او بڼکي به د سترگو کنارو کي سره وینو

رڼا مه وژنه نا تر سه تاواني به سو بې حده
بیا خپل دوست او دښمن څنگه په تیارو کي سره وینو

اوس مولاري بېلي بېلي د اورونو خوا ته ولاړې
نه پوهیږو چي سوځیږو په ایرو کي سره وینو

اتفاق مو په اختر او پسرلي کي معلوم نه سو
همپشه د کلي څنگ ته هدیرو کي سره وینو

پردېس غواړي چي نوریو د بل په زړو نو کي ځای جوړ کوو
جهالت دی چي د جنگ په سنگرو کي سره وینو

۱۳۸۶/۱۰/۱۲

اجازه

پسرليه دا مې زړه دې پرهرونه ورسره دي
ستا قدم ته يې ايرېدم دا ارمانونه ورسره دي

پر خندا باندي بنديز دې مرور درخه نه يم
يو مې غم سرته ولاړ دې نور غمونه ورسره دي

پام کوه زخمي دي نه کړي د دې خلکو دا رواج دې
پېرزوينه د مرمۍ کړي ټوپکونه ورسره دي

پټ په غونډ کي درته وايم اشنا زېري مې درباندي
پسرلي مينه راوړې سره گلونه ورسره دي

ورته گوره ديار مخ مې لکه گل چي غوړيدلې
دا زما د خوارو او ښکو شېمنونه ورسره دي

اجازه ده پسرليه د پردېس کيسه شروع کړم؟
يار يې ښکلې دې افسوس چي ستمونه ورسره دي

۱۳۸۲/۱۰/۲۷

لښکرگاه

شپه

د رڼا کلي ته لار نه معلومېږي
شپه اوږده ده سپين سهار نه معلومېږي

همېشه د بل ارمان پوره کوو چي
د ورور مرگ راته بد کار نه معلومېږي

سور گلاب ته سترگي څنگه واړومه
سرو لمبو کي پټې دی بنار نه معلومېږي

زموږ حال تردې بد تر بنه دی چي پوه سو
راته هېڅ یار او اغیار نه معلومېږي

د وطن پر آزادی مټين وو ځکه
پردې خاوره یې مزار نه معلومېږي

د دوستۍ طمع یې کړې له دښمن نه
لیونی پردېس هوښیار نه معلومېږي

۱۳۸۷/۲۸/۲۱

هلمند لښکرگاه

تندک

غم مودی ملگری د خندا آزار وهلي یو
مور د اتحاد او د وفا آزار وهلي یو

چنویو د بل ویني غم بنادی کي هم یوځای کښېنو
دا موبد بختي ده که د چا آزار وهلي یو

ښکلی لکه گل ځوان مو پر خاورو پېرزو کړی دی
مور د ژوندانه د ناز ادا آزار وهلي یو

مور د ماشومانو په ذهنونو کي جنگ وکړی
نن خودرپه دریو د سبا آزار وهلي یو

بلي سري لمبې د انتقام ساتو په زړونو کي
میني ملامت یو ټوله ستا آزار وهلي یو

خود به تند کونه خورو پردېسه چي مزل کوو
جوړي مو تیاري کړې د رڼا آزار وهلي یو

۱۳۸۷\۴\۱۴

هلمند لښکرگاه

سپین میدان

ژوند سوځومره گران زړگیه اورواخله
خاوري سوارمان زړگیه اورواخله

پام کړه پرهرونه دي خفه نه کړې
نه لري درمان زړگیه اورواخله

داسي په اسانه ديدن چيري دي
رابه سي جانان زړگیه اورواخله

زماپه خوله به صبروي منمه دي
اوس يمه پنبيمان زړگیه اورواخله

چيري دي د حُسن لمبي خونبي وي
نن پر سپين ميدان زړگیه اورواخله

نورد پردیس غم ته زاری مه کوه
خيري که گريوان زړگیه اورواخله

۱۳۸۷/۱۱/۱۸

هلمند

لمبي

د زړونو ارمانونه د مئينو ارمانونه
دې کلي کي سوځيږي په اورونو ارمانونه

د بڼم په بڼغ وينس سوي نازولي ماشومان دي
وړي ځان سره لحد ته د خوبونو ارمانونه

وگړو د دنياز موږ ناپوهي ته د دعا وکړئ
پوره موکړئ پخپل منځي جنگونو ارمانونه

په طمع د ور بل دي خو پر پانوي اور بل دي
منزل ته نه رسيږي د گلونو ارمانونه

پر دېسه خوشحالي دي پنا سوي ده له سترگو
بدل دي کړه حالاتو په غمونو ارمانونه

۱۳۸۸۳۸۱

تحفه

جنگونه مي پرلورد گران وطن مه راليږه
د اور د بليدلو ارمـانـجن مه راليږه

يو ځوان د زکندن په حال کي مور ته داسي وايي
مزار ته مي بچۍ څلور کلن مه راليږه

گیله به زه د خپل نصيبه نه کوم نو ته هم
جهاد له خپل طرفه گيله من مه راليږه

زما په غم شريکه ستا د بم په پېرزوينه
ژوندي تر خاورو لاندي يو کفن مه راليږه

که خپل د جفـانـنبه پتـوي په چاپلو سـيو
گريوان ته د پردېس خوتار او ستن مه راليږه

۱۳۸۷/۲/۲۵

هلمند ځپاند سيند مشاعره

سلگۍ

جرگه مي کړه د يار پخلا کيدو پسې روانه
سلگو کي مي دُعا سوه قبليدو پسې روانه

زما د اسويلو په برکت دي حُسن زيات سو
وږمه وي تل د گل په غوړيدو پسې روانه

تر خوبه دي خاړم جانانه لاري د راتللو
وعده دي سوه وعدو سره وعدو پسې روانه

اشنا لکه د جنگ توره بلا چي خلک وژني
سوه داسي ستا جفا مي اُميدو پسې روانه

مقصد يې نه وو دا چي زما پر مخ وليکي نوم ستا
دا اوښکه وه د سترگو ستا ليدو پسې روانه

پر دېسه چي ژوند يې بس د ميني احترام کړه
دُنيا که ده هر خومه په فايدو پسې روانه

۱۳۸۵/۹/۲۴

انتخاب

نوري سلگۍ د ارمانونو په لاس مه ورکوه
هر وعده دي د کلونو په لاس مه ورکوه

قسمته ستا سره چي هر څه دي قبول مي دي ټول
عقل نادان مي د سوچونو په لاس مه ورکوه
داسي بي يوسي لکه تا چي رانه زړه وړي دي
بنکلي ځواني دي د وختونو په لاس مه ورکوه
چي پس له مرگه دي بڼه ځير راته کتلي نه وي
ماد څلورو ديوالونو په لاس مه ورکوه
لږ فکر وکړه که دوران دي تير سو څه به کوي؟
نري خندا دي د نازونو په لاس مه ورکوه
د ليوني زړه زوريدو ته مي بل کار وگوره
خپل تصويرونه د خوبونو په لاس مه ورکوه
د دې لپاره چي خپل زور او تاثيرونه بايلي
د حُسن واک د سينگارونو په لاس مه ورکوه
د اُميدونو جنازې چي تر سهاره باسي
تريخ انتظار د مانېامونو په لاس مه ورکوه

پر دېسه داسي يار پيدا که چي په خوي نياسته وي
دا انتخاب دي د رنگونو په لاس مه ورکوه

۱۳۸۲/۴/۱۰

خوږه شېبه

د وصال په باچهي کي غم د ځان کوي غمونه
د ديدن د خولې نن اورم د بېلتون د مرگ حکمونه

خاموشۍ يې بنسټ ايښی دا ځل ټينگه يارانه ده
شور او شر په منع کي نسته خفگان کړي قسمونه
تلوسه مي رسوايي ته پټه په غوږ کي داسي وايي
راځه نوم د يار غزل که راځه مات که رواجونه
د باور لاس کي خنجر دی و سواسې يې دي وژلي
زړه مي بيا کړله په غاړه د رازونو امېلونه
مايو سۍ رخصت اخستې اسويلي ورسره ولاړل
غلي غلي راته خاندې په ليمو کي دا وختونه
پښتنه وعده راغلي د اقرار استازی گرځي
پر انکار خاوري انبار سوې سترگو وکړله ستونه
گيله من شوگير مي غواړي بيا د ځان سره ملگری
څنگه ورسره ځولی چي غوږوي راته خوبونه
فرياد ورک انتظار ختم خيال پرواز کړي هري خوا ته
مُسکا شونډو ميلمنه کړه ژوند هير کړي دي ويرونه

ستم و غوښته بڅښنه د پردېس د حوصلې نه
ورځ تر بلې نرم کيږي د اشنا ټينگ عادتونه

جفا

چي د همزولو په ټولۍ کي تر چا پاته نه یم
ولي پر هېڅ باندي حساب جانانه تاته نه یم

يو ورځ به ستا سره هم وسي جفاگاني ډېري
يو ازي زه خداي پيدا کړی ستا جفا ته نه یم
ما په دُنیا کي داسي ښکلي سترگي ونه ليدې
ځکه وتلی د خپل کلي نه صحرا ته نه یم
جانانه ستا دا د ځوانۍ غرور به سي پښيماڼه
چي سمه خاوري بيا محتاج به دي خدا ته نه یم
هر وخت يې وينم په خوبونو شکر شکر خدايه
لا هم بې برخي د اشناد ملاقاته نه یم
ظلم ستم مي پر ماشوم زړگي هر څومره وکه
مينه کوم خو ورسپارلی دي سزا ته نه یم
د بلبل چيغي او د گل خاموش ژوندون چي گورم
دا يورواج گڼم حيران خپلي ژړا ته نه یم

پردېس ارمان که مي اصلي منزل ته ورسيدی
باور لرم اوزگار به ستا د مخ ښکلا ته نه یم

۱۳۸۲/۳/۲۱

آخبرولي؟

زړه ته مې په قهر زمانه گوري
رحم ولي زما پر طرف نه گوري

دا د آزادۍ په نوم غلام ژوندون
وار په وار مې لاس ته زولانه گوري
دې وخت کي مې زور ازمايل کيږي نه
وژني به مې بل خو پښتانه گوري
ای زما وطنه څوک ماږه سوه نور
څوک دي لا گوت گوت کي خزانه گوري
ووتې له ذهنه د غيـرت کيسې
خود به دي وربـل ته بيگانـه گوري
بـده بـنـکاري لاس کي د یتیم ډوډۍ
هر څوک ورته نوې بهانه گوري
مه گوره غليمه اوس په سپک نظر
سرته به دي بيا کاني درانه گوري

وينه چي سي زړونو کي بيده جذبه
سترگي د پردېس هغه صحنه گوري

۱۳۸۴/۵/۳۰

قافلي

جانان چي تلی زه په خندا کلي کي پاته سومه
د ماشوم زړه سره تنها کلي کي پاته سومه

د رخصتي غيږ مي په مينه ورکړه ښکلي يار ته
ما ويل خوب دی خو رښتيا کلي کي پاته سومه
د سترگو اوښکو سره يو ځای د زړه غوښي خورمه
دا يې ثمر سود وفا کلي کي پاته سومه
بېلتونه زړه راباندي يخ که خو چي بيا رانه سې
که چيري يو ځل د اشنا کلي کي پاته سومه
د جدايي هره شيبه راته يو کال ښکاريږي
تيره شپه وينم تر سبا کلي کي پاته سومه
نه ليونی سوم نه خو مړ سوم دا دی روغ گرځمه
په زړگي سخت لکه سزا کلي کي پاته سومه

هروخت مي زړه ته رارواني وي د غم قافلي
پردېس چي سوم درنه جدا کلي کي پاته سوم

۱۳۸۴/۷/۲۸

پېغور

د هر چا چي دوه ياران وي دا بې حال وي
همېشه به يو خفه او بل خوشحال وي

په يوه زړه کي به يو جانان ساتمه
که تهمت وي که پېغور وي که جنجال وي
بختور دی چي پر هغه چا مئين وي
چي يې زړه دغسي سپين لکه جمال وي
لږه مينه لږ وفالږ خندا وکه
لږ پيسې را دا ځواب به د دې سوال وي
د رواغجن به دلته ډېري مزي وکړي
رښتيا گويه ته به جوړد فکر تهال وي
په سړکو شونډو خندا دي زلزله ده
چي ډېر خاندې زما مرگ ته به دي خيال وي
ستا د سترگو په رڼا بې را پيدا کړو
که دي ورک د غونډي زني شينکي خال وي

د زړگي نه به دي ډېر غمونه کم کي
خوشحال اوسه چي پردېس دي کليوال وي

۱۳۸۵/۹/۵

ستا یاد

سترگي دي زمانه جوړولای سي د غرو لیونی
زمانه مخکي دي بل څوک وو په کتو لیونی

تر هغه وروسته یې سي مینه د لیلی پر سترگو
چه کله و ویني ستا سترگي په خوبو لیونی
د سهار باده تر سلام وروسته اشنا ته وایه
سر پر زنگون دي یادوي په نیمو شپو لیونی
د زړگي مینه مي یوازې د ښکلا سره ده
په ښکلي مخ پسې به گرځمه تر څو لیونی
ته چي زمانه ولاړې زه یم دلته چاته پاته
په تاپسي سوم سراسر په شوگیرو لیونی
د ژوند شپې ورځي تیرومه ستا د یاد زندان کي
تر ما بېغمه ښکاري د پرد زوڼو لیونی
زه د نیمگړي دڼیاگۍ تماشي نه پیژنم
زه کړم د هغه نازولي یار غمو لیونی
پر حق مئین دلته په کانیو باندي ولي هر څوک
کلي کي نه لري هیڅ ځای د اوسېدو لیونی

بس دی دُعاه ضرورت نسته جوړېږي کله
پردېس په غم کي د جانان سو د کلو لیونی

ستم

زموږ ژبي به د ښکلو په صفت کله مې پرې
دا ښکلي په غرور او په نفرت کله مې پرې

غمجنې د نياگۍ کي په پيسو حُسن خرڅ سوی
ښکلا خلک به ستا په تجارت کله مې پرې
په يو نظر کتو مې ژپوې تر ډېره وخته
خونکاري سترگي ستا مې په زحمت کله مې پرې
ما هيره کړه خدا چي د جانان نه اقرار هير سو
انکار انکار انکار په دې عادت کله مې پرې
چي خپله دي راو ليري زموږ د کلي خوا ته
ديدن باندي دي خلک د مالت کله مې پرې
که ژوند يوه ثانيه وي خدايه خوښه مې ښکلا ده
ښکلا سره مې زړه په محبت کله مې پرې
زما هغه وږي سترگي چي ټول عمر انتظار وې
اوس تاته په کتو په يو ساعت کله مې پرې
خوبونه زنداني مې راپرېږدي خو اوښکي غواړي
غمونه دي جانانه په رشوت کله مې پرې

پر دېسه د زړه وينو باندي هريو غم موږ سوی
په خپل وينا ويونکي د تهمت کله مې پرې

۱۳۸۵/۲/۱۱

د فکر ټال

توبه څومره وفا کوي يادونه د اشنا
روان مې دي دژوند سره غمونه د اشنا

ژوندون ذره ذره دی او دُنیا څنگه سپېره سوه
چه نسته پکښې بڼکلي ديدنونه د اشنا
ظالمي زمانې يې کړه خندا را څخه پټه
قبول مې پر ليمووه قدمونه د اشنا
لوگي لوگي يې زلفي وې لمبه د مخ په شان وه
بيا شمعي راته وښوول رنگونه د اشنا
بيا چيغود بېلتون کړمه له خوبه را بيداره
په سترگو کي مې مات سول تصويرونه د اشنا
ای غمه زه پښتون يم زه يې نه سم هيرو لای
تر مرگه به کومه صفتونه د اشنا

الله به د بېلتون جنازه وباسي پردېسه
که پورته په دُعا سوه سره لاسونه د اشنا

۱۳۸۴/۱۰/۲۲

د زړه کور

نه زما د زړه نه وزي نه به خپل زړه کي خای را کي
واورئ ای د دُنیا خلکو یار به زما ژوندون تباہ کي

یو جانان یو مې ارمان دی یو مې تار په تار گریوان دی
یو مې زړه یو پکښې یار دی بل څه نه لرم دُنیا کي
غواړي زړه نه ورکوي زړه دا عجیبه کیسه نه ده؟
ښکلو ټول تاوانې کړي یو والله په دې سودا کي
توبه نه ځني کوم خود قسم نه مې قسم دی
بیا به دا سي قسم نه کړم چي وفا سته په اشنا کي
نه گناه ده د غماز نه د بېلتون نه در قیبه ده
ستا وعدو کي شو گير ما ته سر پر سر بهانې پیدا کي
د هجران توري تیارې دي یاره خدای لپاره راسه
چي د ژوند لاره پیدا کړم ستا د سترگو په رڼا کي
بیا به پوه سې چي ته څوک یې دلته څومره دی ستا قدر
چي دوخت سپیره سیلی مې در نه ټول عمر جدا کي
زما د پر سپیره قسمت دی هر وخت تا رانه خفه کړي
ستا د شونډو نه مننه چي دي بیرته را پخلا کي

د گیلو نه دي قربان سم زړه د زړه بدل کي واخله
نور به نه ژاړې پردېسه خپلي اوښکي دي که پا کي

۱۳۸۵/۵/۷

فرياد

د زړه آهونه دي زما هيڅ اوريدلي نه دي
څوک چي يې اوري هغه ستا په شاني بڼکلي نه دي

چي څومره ژاپه اشنا او بڼکي مي مه پاکوه
نن داسي بڼکاري چي مي هيڅ درته ژړلي نه دي
بڼکلي منم هر څوک به ستا د بڼکلا قدر کوي
بې ما په غم دي چا د زړه غوښي خوړلي نه دي
ځکه په دې وطن کي خلک گناهکار گڼي ما
هر چا ته غيږه ورکوم څوک مي وژلي نه دي
زما زړگيه هم يې وران کړې هم اوسېږې دلته
افغانستانه د بڼمنان دي پيژندلي نه دي
هسي نه ياره دغه نور بڼکلي خفه سي رانه
به غيږله تا مي د بل چا سترگي ستايلي نه دي
را ځئ چي يو ځل د سپيڅلي عشق يادگار تازه کوو
ډېري مودې وسوې چي څوک دارته ختلي نه دي
که مي کړي مړ بيرته ژوندی سم خو بيا هم جانانه
وايم چي سترگي دي بڼايستي دي خو قاتلي نه دي

خدايه پردېس د داسي خلکو نه ډېر لري ساته
چي مينه نه پيژني غم کي زنگيدلي نه دي

۱۳۸۵/۵/۱۱

حالات بدل دي

پاڼو د تاريخ کي د ملالي تور وړبل ښکاري
اوس افسوس د هغه وطن واک لاس کي د بل ښکاري

کاشکي چي زه مړ وای يا مي داسي څوک ليدلای نه
واوښتی له دين نه خلک وايي چي پاگل ښکاري
چاچي د ښمن و ايست د هغه نوم پر خوله نه راځي
چاچي بيرته راوستی هغه راته اتل ښکاري
څوک چي يې وړي گټه د جگړو څخه مدام وایي
دا توري تيارې د وطن برخه د ازل ښکاري
يو چي ورته لار ښيې بل هرڅه په ډاډه زړه وړي
ووايه زړگيه تاته کوم يو سړی غل ښکاري
څوک پکښي د نوي ابادۍ ښي ليدلای سي؟
ما ته خو هرڅه په کنډوالو باندي بدل ښکاري
مرگه نور مي واخله چي زه دومره درواغجن يم
ما ويل خاوره زما ده اوس د نورو پکښي پل ښکاري
دا چي د دستار په نوم پر سرمو دی دا هيڅ نه دی
دا مو وليږي غاړو ته هم دا زموږ قاتل ښکاري
بس ناپوه مالياره ما ته مه کړه د بهار کيسې
باغ کي دي نوکر سپيرو اغزيو ته سور گل ښکاري

چيغي د افسوس چي د پردېس د خولې نه ووتې
چا ته د غم ساندي وي او چا ته به غزل ښکاري

۱۳۸۵۲۸۱۸

وچي شونډي

زړونه کلک سوه نه مري څوک د چا د غمه
کنې خاوري به وای زه پخوا د غمه

چي ياري کړې د نادان هوښيار زړگيۀ
خود به هيره کړې خوږه خندا د غمه
داسي گډي وډي واييم به تر کومه
چا ته وکړم فريادونه ستا د غمه
تر خوږو خوږو خبرو دي قربان سم
کوم نن درته ترخه ويناد غمه
مرگ په خپله خوله غوښتل يوه گناه ده
ما به هم کړې وي دا گناه د غمه
وچي شونډي څنگه جوړي کړم خندا ته
نه يم خلاص يو شپه اشناد غمه
چي د کلي نه مي نه باسي صحرا ته
گيلۀ من به يمۀ خامخا د غمه

چي د ژوند غونډي وي مرگ ته مي ور پرېږدي
پر دېس غواړم په دُعافاد غمه

۱۳۸۵\۱۱\۱

ژړيدلې هيله

د دُنيا خلکو د نظر څخه ايستلې يم
لکه د تيرو زمانو د خاورو څلې يم

د ژوند ساگانې حسابمه ولي مرگ نه راځي
نصيبه څنگه دي غمونو ته سپارلې يم
بېلتونه راسه بې پروا يار مې د کلي يوسه
چي دى خندېږي زه په اوښکو لمبيدلې يم
عشق نور لاس راڅخه واخله څه دي وکړه په ما
هم خنديدم هم رپيدم هم ژړيدلې يم
خپلو سوالونو ته په خپله ځوابونه وایم
د خپل يار غم کي داسي حال ته رسيدلې يم
ای ليونتوبه بې وفانه سې او پرې مې نږدې
ډېر سوم خوشحاله چي دي ځان سره منلې يم
عادت پښتون زړه مې پښتون زما وجدان پښتون دى
څوک چي مې نه غواړي نو کله ورغلى يم
اوس مې پر غرونو گرځوي مدام د سيوري غوندي
چي د اشنا لمر غوندي مخ ته دريدلې يم

گورته به يوسمه ارمان دي د وصال جانانه
پردېس ته نه راځي په ژوند کي پوهيدلې يم

۱۳۸۵/۱۰/۱۱

اوبنګي

بیا پرمخ سوې پریشانۀ زما اوبنګي
دومره مه ګڼه ارزانه زما اوبنګي

ستا د غم قافلې ډېرې زړه ته راغلې
هرکلي يې کړې ستومانۀ زما اوبنګي
د خپل کبر او غرور نه به لاس واخلي
که دي وليدې جانانۀ زما اوبنګي
دا چي گل د يار د مخ سره سيالي کړي
ستا سيالي کوي بارانۀ زما اوبنګي
راته لږد خوشحالي لپاره پر بږده
لا دي بس نه دي خفګانۀ زما اوبنګي
که مي يار د خپل راتللو وزيړی راکړي
بیا نه وينې هجرانۀ زما اوبنګي
د درد من زړګي درد ونو بدرګه کړي
چي راغلي تر ګريوانۀ زما اوبنګي

په سلګو سلګو بيده سومه پردېسه
وچي سوې نه سوي پښيماڼۀ زما اوبنګي

۱۳۸۵/۹/۱۸

شوگير

مه څه نور پردغه لاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
ای زړگيه وفاداره ليوښتوب ته دي نږدې کړم

داشنا دديدن وږې په شوگير باندي موږ نه سوي
کښينوې مي ترسهاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
بس دغه غمونه بس دي خوشحالي درکواي نه سي
لا نور څه غواړې له ياره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
په سلگونو وعدي نوري يې هم کړي وې رانغی
پرېږده پرېږده انتظاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
کليوال دي راخبر که ورته کاني په لاس ورکه
مه مي وژنه بې سنگساره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
يولښکړد رقيبانو په ما هيڅ کولای نه سي
خو ديار خوله کي انکاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
بيا مي نوم په خوله ياد نه کړې په ما بد ښکاري ستا کلی
دادی وځم دي له ښاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم
په پښيمانو قدمونو بيرته شاته راتلای نه سم
ميني نه لرمه چاره ليوښتوب ته دي نږدې کړم

ته دتورو غرونو هاخوا ته ژوندی اوسي پردېسه
زه دي غم کړمه بيماره ليوښتوب ته دي نږدې کړم

۱۳۸۵\۹\۱۰

ترخې شېبې

د یار ژوند غواړمه ویره بې له تا
مور خوشحاله یو شوگیره بې له تا

زلزلې مې پر زړه څوک نه سي را وړلای
د یار سترگو کي تاثیر بې له تا
که اشنا مې دی باچا خو هیڅ ځای نه ځي
ای زما فکړه و زیره بې له تا
ته د یار د سړکو شونډو را بهر سه
خوب مې هیڅ نه دی تعبیره بې له تا
دا د ژوند شېبې ترخې سوې نه تېرېږي
د جانان د مخ تصویره بې له تا
ټول ظلمونه مې پر سر سترگو قبول دي
خو په مینه کي تغیره بې له تا

د امید غوتۍ په اوښکونو نه گل کیږي
پردېس شل نه کړه تقدیره بې له تا

۱۳۸۵\۸\۵

مور داسي نه وو

خوک به د خپل دوران اتل خو شحال خټک جوړېږي
چي يې خبري دښمنانو ته سبق جوړېږي

پخوا د کلي مشرانو روغه جوړه کول
اوس که جگړه وي نو د لاسه د ملک جوړېږي
يارانو راسي نو رنګ نوې انداز وگورئ
نن په جامو کي د انجلۍ په شان هلک جوړېږي
خدايه زه داسي آبادي وطن کي نه غواړمه
چي هدير و باندي مارکيت د يو احمق جوړېږي
د نورو ژوند ته اسانتيا وي برا بري سولې
مور ته بمونه بس د يو بل په کومک جوړېږي
دښمنه څومره چي دي و س وي نن مې وزوره
سبا به زما لاسونه ستا خولې ته چنگک جوړېږي
چي لاس وهنه د شيطان گاونډي نه وي پکښې
په يوه کور کي د پښتون سره تاجک جوړېږي
خبري ډېري سريې يودۍ که وه داسي حالات
زما او ستاد کلي منع کي به اټک جوړېږي
ولي مو توري د دښمن په ځيگر ښځي نه کړې؟
ولي مو غاړي بيا نيم ميتر په خامک جوړېږ؟

پر دېسه چپ اوسيره دې وطن کي هيڅ مه وايه
په ورور دي وژني ورته اوس نوې ټوپک جوړېږي

حیرانتیا

دا هجران دی که وصال دی نه پوهیږم
تن خفه زړه مې خوشحال دی نه پوهیږم

چي مې ټول عمر زړگۍ پکښې بندي سو
دا یې زلفي دي که جال دی نه پوهیږم
زموږ د کلي کوڅې او واخیست لمبه سوه
که پر سرد یار سور شال دی نه پوهیږم
ټوله شپه ورپسې ژاړم چي را یاد سي
دا مې حال دا مې احوال دی نه پوهیږم
جانان ولي درقيب د غاري هار سو
زما خو جار ترې سر او مال دی نه پوهیږم
دا د غم شېبې د هر چا پر زړه تم سي
که پر مایو ساعت کال دی نه پوهیږم
یاره نن راته صفا خبره وکه
زما لپاره دي څه خیال دی نه پوهیږم

ځان مې ته یې زړه مې ته یې ای پردېسه
بیادي ولي رقيب سیال دی نه پوهیږم

۱۳۸۴\۱۲\۴

تير و تنه

ستا خبري د اوبو پر مخ ليکل دي
ستا و عدي عبث و ختونه تيرول دي

نه بلبل سوي نه سور گل او نه اغزی سوي
ياره گران دي عادتونه پيژندل دي
د هغې ورځي نه پس درنه توبه کړم
چي رقيب سره ولاړه وې خنډل دي
تا تې درکړه خوشحالي خوزه ژر پرېرم
ويشل سوي برخي تېولي د ازل دي
همېشه به وم ژوندی په انتظار کي
بس درځم درځم هر وخت راته ويل دي
زموږ جونگري تې يوشپه راوړله خدايه !
بنکلي د بنکلي محل وه د محل دي
د گل رنگه هلمندي جانان د پاره
ما پرېښي بنکلي ټوله د کابل دي

پر دېس ځکه د اشنا نه پردی سوي
اوس خبري د ياري په ميايل دي

۱۳۸۴/۱۲/۲۹

زړه او ځان

هر چانه لري اوسو زړه رانه غوښتنه وکړه
تنها به نه تېرېږي ژوند ما ترې پوښتنه وکړه

يا به يو دواړه ملامت يا بې گناه يو دواړه
ما به هيڅ نه هيروى تا چي يې ستاينه وکړه
زه يې پخوا لا پهر و نو باندي موږ ساتلم
خو دا دى ستا سره يې اوس د خولگۍ ژمنه وکړه
اوس به پريار سي را خپاره د حيرانتيا رنگونه
ستا د ژر رنگ زما د پهر که يې ليدنه وکړه
خومره نادان وې زه دي پريښوولم ديار سترگو ته
چا چي ويشتلي گوره چا يې درملنه وکړه
هغه خدا چي انگو کي جوړول ډولونه
زه خويي وړى ومه تا مي پلټنه وکړه
غنچه د گلومي په لاس کي انتظار يې کوم
راسره بيا جانان يوه وعده اغزنه وکړه
د رقيب مخ ته دي راوکتل په ډېره مينه
ياره دا ستاد شوخ نظر نه مي مننه وکړه

ليک يې راغلى دى که خداى کول پردېس به راسي
ډېر سره گران يو زما په ياد يې دا ليکنه وکړه

۱۳۸۵/۲/۱۹

ملاقات

د ديدن لاره بندوي ډېر مشكلات راکوي
د چا گناه نه ده پرهر زړه ته حالات راکوي

د عشق بيمار يم طبيبان سول د بېلتون ملگري
د خوب خدا نه يې پرهيز کړمه غم زيات راکوي
د اشنا حُسن ورځ په ورځ زياتېږي خوار نصيبه
کله بې ماته د بوسې په نوم زکات راکوي
زه د بېلتون شپو کي ليکم ورته د زړه خبري
خواب رتلي يار پروخت د ملاقات راکوي
لکه چي زما سره تر عمره اوسيدل يې خوښ دي
ياره يادونه دي غيږ داسي په احتياط راکوي
تابه په ژوند وي جدا کړي خو بېوسه زړونه
بېلتونه يار به زيږي نن ستا د وفات راکوي
سترگي دي نه دي د هلمند سيند دی خپې نظر دي
ما ډوبوي مسکا د شونډو دي نجات راکوي

ځکه پردېس په خپل وطن کي لا پردېس اوسېږم
زموږ هر څه مفت غواړي خپل هر څه په خيرات راکوي

۱۳۸۵/۲/۲۸

لنډکړگاه

د ميني پت

ولې راغلې صنمه لا تر اوسه
د راتلو دې يم په طمعه لا تر اوسه

سراو مال مي تر قربان سه چي هر ځای وي
پت د ميني يې پالمه لا تر اوسه
د جانان سره راځي ورسره ځي نه
غمه پاته سوې بې غمه لا تر اوسه
په زړه کلک دی ځواب نه سي رالېږلای
چي هر ليک ورته ليکمه لا تر اوسه
يار چي تللی دی دا څو کلونه تېر سول
خوب مي نه سته ای عالمه لا تر اوسه
پرهرونه مي د زړه پر زياتېدو دي
نا خبره يې ملهمه لا تر اوسه
چي ژوندی يم مهربان به درته وایم
مړدي نه يم د ستمه لا تر اوسه

د پردېس وړان کلی څومره پر ما گران دی
په ورځ څو ځله ورځمه لا تر اوسه

۱۳۸۵/۷/۲۲

اختر

اختره راته ياد که تير زمان د ماشوم توب
 زموږ خوار کلي ته راوله ياران د ماشوم توب

خو کاشکي دي واي ځان سره هغه شېبې راوړي
 په هر ساعت مي کړي د ارمان د ماشوم توب
 دا خلک دي بې درده يو او بل په کابوولي
 پر موږ يې هم کورونه کړله وړان د ماشوم توب
 يو ته يې خوشحالي راوړي نور هري خوا ته غم دی کيسه که
 درته وکړي هر افغان د ماشوم توب
 آخيره مایوسي ورته اختر کي غيږه ورکي
 چي قدر نه کړي زما غوندي انسان د ماشوم توب
 چي اوس دي په جرگو اشنا تر کلي راتلای نه سي
 زړگيه هغه ژوند وو پر جهان د ماشوم توب
 اختره زه بخښنه غواړم ډېر یمه بې وسه
 لمانځلای چي دي نه سمه په شان د ماشوم توب
 که زړه مي ورکي څه پروا کړي بيرته به يې راوړي
 ما هم يادگار ساتلی د جانان د ماشوم توب

چا ښکلي جامې واغوستې څوک چا ته انتظار کړي
 زه ليکمه پردېس يار ته بيان د ماشوم توب

۱۳۸۵\۸\۱

کوچنی اختر

اخطار

لاسونه به رقيبته ستا گريوان ته رسوم
کيسه در سره اوس د جنگ ميدان ته رسوم

پښتون غرور مي مات کړه ټول د صبر زندانونه
ځان ستا پر سرد عمر قيد زندان ته رسوم
يووازي يې غمونه شو گيرې زمحاق نه دی
اعلان د بغاوت مي نن اسمان ته رسوم
د سراو مال نه تيريم هيڅ پروا د رقيب نه کړم
دا يو او از د زړه مي خپل جانان ته رسوم
زه داسي ژوندون نه غواړم چي ياروي ستا په څنگ کي
ځان مرگ ته رسومه او مرگ ځان ته رسوم
دا ډېره خاموشي مي بې ننگي گڼلای نه سې
يقين به دي په دې لار کي گمان ته رسوم
بنکار پرېمه کامياب به د رقيب مقابل ته کي
ډيوه دي ده سپين مخ شپو د هجران ته رسوم

په نيمه خو پوه نه سوي اوس پوره خبره واوره
خولگۍ به د پردېس د زړه ارمان ته رسوم

۱۳۸۲۲۱۱

د کاني زړه

مخ په شبنم مېنځي بل کار نه کوي
گلله گلونه خو سينگار نه کوي

ازلې حُسن دي زياتې کړې دي
مهرباني چي پر ما خوار نه کوي

به غيرله تا په دې دُنيا کي بل څوک
په ژپيدو مې افتخار نه کوي

څوک چي د گل خو شېبويي نه پيژني
هغه پسرلي ته انتظار نه کوي

تل هغه زړه د غم نه پټ او سپړي
د پټي مينې چي اظهار نه کوي

زه ليوونی وم درته ومي وييل
چي بې له تامي زړه قرار نه کوي

چي پکښې ستا دا ښکلي سترگي نه وي
مزه دا کلي او دا ښار نه کوي

د زړه لاسونه مې اغزو سوري کړل
بيا هم د گل څخه انکار نه کوي

موږ ورته ستوري د اسمان حسابو
بنکلي د خپلو وعدو شمار نه کوي

د کاني زړه سره مې مينه کړې
خدای دي زما مرگ په سنگسار نه کوي

په قدمو کي ورته زړه ايردمه
اشنار اتله پردغه لار نه کوي

پردېس دوران د ليونتوب تير کړي
نور به په بنکلو اعتبار نه کوي

۱۳۸۴/۱۱/۴

تېر وختونه

څه دوران د لیونتوب وو څه خواږه وختونه تېر سول
چي له هر څه بې پروا وو اوس غمونه راته د پېر سول

نا خبره د خپل ځان وم چي ماشوم وم لیونی وم
نه د چا د زړه گلاب نه د چا سترگو کي اغزی وم

نه مي غوښتل د چا بده نه په بد مي څوک خوشحال وه
نه ځواب د چا غلط وو نه غلطه لار د سوال وه

نه د چا په انتظار کي مي ثانيې وې حسابلي
نه مي دوي بې گناه سترگي د چا غم وې ژړولي

د آزاد ژوندون خاوند وم د چا غم راسره نه وو
پوه د شپو ورځو په خوند وم چي صنم راسره نه وو

چي زړگي ته مي دوو سترگو د جانان لاره پيدا کړه
زما اوښکو په کوڅو کي د گريوان لاره پيدا کړه

د وصال په خوب موږ نه سوم سهار نه وو بېلتون راغی
خندا ولاړه اشنا ولاړی تريخ ساعت د ژوندون راغی

د دیدن ټول امیدونه مې د زړه څخه بهر سوه
ټوله خلک په ظلمونو د بې ننگه یار خبر سوه

بس د ژوند پر لویه دښته به دي پرېږدي په غمو کي
ماته نه ښکاري یارانو حوصله د ښکلو زړو کي

ستا په کلي کي مې تیر کړله کلونه ته راغلې
لا هم هلته وم جانانه تر پروڼه ته راغلې

تا را کړې لویه خدایه دې دنیا کي امانت ژوند
د نفرت نه مې نفرت دی تیروم په محبت ژوند

د هر غم زور مې لیدلی گرانه ستا په یاران نه کي
ته خوش حال اوسې جانانه دا د غم په زمانه کي

هم یم مینې سوځولی هم په مینې کي لمبې دي
هم گمان یې پر ایمان کړم چي د مینې یې توبې دي

ما پر بدو کړي ښه دي ځکه نن مې قدر نسته
هم جانان رانه خفه دی هم د زړه مې صبر نسته

اشنا ښکلی دی د رنگه چا ویل چي ملامت دی
پرو عدو چي وفانه کړي دا د هر ښکلي عادت دی

هغه څوک چي زما ځان وو هغه هير کړم د ځان هيريم
ژوند د غم کوهي کي تير سو د خوښۍ د کاروان هيريم

ورځ تر بلې غمجن کيږم دا د غم په دنياهۍ کي
لويه خدايه د هر ښکلي نظرمات ته مي لوگي کي

۱۳۸۵\۳\۱۵

تمنا

ښکلې راسه چي دي ښکل کړم ښکلول دي گناه نه ده
لږمي زړه ته رانږدې سه خپلول دي گناه نه ده

ما ته مه وايه چي څوک يې زما د مينې قدر وکړه
په ديدن پسې دي مرمه راته وايي صبر وکړه

لږ خو ځان ته فکر وکړه بې وفا وخت بې وفادۍ
تير وخت بيرته نه راگرځي دا عادت يې لکه ستادۍ

ياره داسي وخت به راسي تا به هم زما په شان کي
لکه زه چي حيران ښکارم تا به هم داسي حيران کي

دا حالات دي زموږ وطن کي هر څوک ډېر کوي ظلمونه
خزان ورژول ستا په شان تنکي تنکي گلونه

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

دوه لاسونه چي د نازه د چا غاړي ته امېل سي
د ظالم په لاس هغه سینه گولو باندي غلبېل سي

اوس ته ووايه جانانه ظلم بڼه دی او که مینه
مینه نه مني هيڅکله چي سي توي د انسان وينه

خنديدلې له اوله خوا اخيردي ليونی کړم
په نازونو چي دي خپل کړم په غرور چي دي پردی کړم

ياره عمر د گل لږدی د بهار موسم به تير سي
پته مینه ساتې ولي د اظهار موسم به تير سي

پر هغه تصوير مئين يې چي هنداره کي ځان گوري
ای نادانه يو ځل راسه که مي څيري گريوان گوري

اجازه را که جانانه چي دي بڼکلي مخ ته گورم
يا به نه يې يا به نه يم خپل نيمگري بخت ته گورم

رانه وساته نن پته دغه بڼکلي خولگي تانده
د خپل حُسن په دوران کي پرتار تار گريوان مي خنده

ته ظالم د وخت په شان يې ته بهار راڅخه ساته
ته خولگي راڅخه ساته ته اقرار راڅخه ساته

۱۳۸۵/۴/۱۳

د خدای په امان

جانان په کلي کي پاتېږي خو موږ کله کوو
کله يې زړه رانه صبرېږي خو موږ کله کوو

خدایه گناه مي شه ده ځم د گلستان وطن نه
د پسرلي وېرمه لگېږي خو موږ کله کوو

ژوندي مو وينو ته دي تېري مړه هم هيڅ نه وايي
ظالم خوشحاله دی خنډېږي خو موږ کله کوو

د بېوسي نه راته ځان دېر ملامت ښکاره سو
چي زما وروڼه وژل کېږي خو موږ کله کوو

جانانه مه ژاړه قسمت ديو او بل نه بېل کړو
پر تابه سري لمبې بلېږي خو موږ کله کوو

ورک دي ژوندون سي مرگ ترې ښه دی خو چي دلته مړ سم
مړه سوه ځوانان پيغلي ژپېږي خو موږ کله کوو

مخ رانه واړه چي سترگي دي سي هيري رانه
مينه دي ورځ په ورځ زياتېږي خو موږ کله کوو

الله خبر دی زه به چيري مژدوري کومه
اوس راته هيڅ نه معلومېږي خو موږ کله کوو

دلاور پردېس

گیله مني سترگي

خدايه قيامت نه دی اسمان هم نړی دلی نه دی
ستوري هم هغسي رپېري خو موږ کله کوو

د خدای په امان تا هم د زړونو پر مالک سپارمه
وگوره اوښکي مي بهېري خو موږ کله کوو

کله نا کله د پردېس مزار ته پورته که لاس
يوه شېبه مي نه هيرېري خو موږ کله کوو

۱۳۸۵/۵/۴

ښکلی ځوان

زموږ په كلي كې يو وخت يو ښكلي ځوان وو
د هر چا د سترگو تور پر هر چا گران وو

كليوال يې په مجلس نه مېرېدله
ښه يې خوی وو او سپېڅلی مسلمان وو

هره ورځ د خندا ډكه خوله به راغی
هر سړی يې ښو اخلاق ته حيران وو

نه يې كړی د يوه غيبت وو بل ته
نه خوشحال د كليوالو په تاوان وو

چي د ده په شان څو نور ځوانان پيدا سي
بس همدا مي د ماشوم زړگي اړمان وو

هر ساعت يې د الله شكر ادا كی
چي بېغمه چي ژوندی پردې جهان وو

فريادونې له نيستۍ څخه كوله
هيڅ پيسې وړ سره نه وې پریشان وو

د خدای وركړه ده ځوان ډېر دولت پيدا كی
د خپل بس موټر په خپله موټروان وو

د پيسو سره يې مينه سوله زياته
ځيني هير هغه د لوړې تير زمان وو

بلدينگونې د لمر وړانگو برېښنوله
اول نه خو بيا زموږ د كلي خان وو

تجارت يې د انسان د وينو زده كړي
افغانان بې قتلول خپله افغان وو

ورسره كبر غرور سوله ملگري
هر سړي يې پر دوستۍ باندي پښيمان وو

يوه ورځ زموږ پر كلي زلزله سوه
نور ولاړه دده ښكلى بلدينگ وران وو

بیرته راوستی الله هغه حالت پرې
وخت که هر څومره په منډه ترې روان وو

بیرته ختمه سوه ځاني مسکيني راغله
بیرته هغسې عاجزه هغه ځوان وو

نه يې وکي سخاوت نه خيراتونه
خدای چي کړي په ده باندي امتحان وو

داخل څوک د مجلس نه لري څه وکړي
په فکرونو کي وو ډوب په غم د ځان وو

خدای پټ کړي دی عزت په عاجزی کي
د دې وروسته دا د ځوان پر خوله اعلان وو

د بنده سره لويي څومره بد کار دی
دا زما ماشوم زړگي څومره نادان وو

د پيسو مينې کره لار راڅخه ورکه
لوړه مخکه مې لیده کښته اسمان وو

څو کلونه تر غرمې پوري بیده وم
رانه هیر وخت د لمانځه او د اذان وو

دا به حال وي همېشه د کبرجنو
دا چي هر څه ورسول امر د سبجان وو

د آزاد ژوندون په قدر چي پوه نه سو
اوس جهان ورته وړوکی یو زندان وو

خدايه ستا تر باچاهي پردېس قربان کړې
نن مې وليدی د ژرندي آسپوان وو

۱۳۸۵/۴/۲۸

ژوند تیرېږي

په بهار پسې مدام وي خزان داسي
چي راځي دنياته وي به روان داسي

پر هر حال باندي مي شکر دی خاونده
لکه تللی چي ووراغي جانان داسي

دلته گل وو خو اوس نسته که دي ياد وي
ستا به هم تير سي د حُسن دوران داسي

چي غلطې ارادې ورسره نه وي
سره يوځای دي وي دوه مئينان داسي

لکه کوم عادل باچا چي پر تخت کښېني
ستا تصوير مي د زړه کور کی ودان داسي

لاس په لاس د رقيبانو مخ ته گرځي
خومره خوند کوي سپېڅلي ياران داسي

په سيالی کي د رقيب چي دي کامياب کړم
همېشه اوسي کامياب پر جهان داسي

يم حيران ستا په زړه کي څنگه زړه دی
نه دی کلک کاني اشنا د بيا بان داسي

چي خفه نه سي رويي ياره يار ته وکه
سلام داسي کلام داسي بيان داسي

ديدن راوړه كه مې سر ځي پروا نسته
زه د مينې غواړم ځكه تاوان داسي

ستا د مخ بڼكلول زما د زړه ارمان وو
ستا د زړه دې خدای پوره كړي ارمان داسي

چي يې تل خندا په موږ پوري كوله
ژر يې دلي دې هغه رقيبېان داسي

زمانه رنگ د اوښكو هير سو خوشحالېږه
نن مې وويل زړگي ته گريوان داسي

ملا مت نه دی بلبل چي پر مئين دی
وي كټ مټ لكه ستا شونډي گلان داسي

ماته بڼكاري ياره دواړه ليوڼي سوه
چي په منډه سوه بېلتون او هجران داسي

د بڼو په غشو ويشتی دې پر زړه يېم
خدای دې مه كړه پر بل چا مهربان داسي

شبنم مخ مېنځي د گل خو ځان تر جار كي
د پردېس ژوند دې تر تاسي قربان داسي

د وړبل سیوری

خوب مي لیدی چي بیدېدم ستا د وړبل سیوري ته
ما ویل غرمه به تېروم ستا د وړبل سیوري ته

که اجازه دي وي یو تار دي له وړبله اخلم
د زړه پرهر به پرې گنېدم ستا د وړبل سیوري ته

یو کال بېلتون او هجران د واړه راپسې گرځیدل
په شان د خال به پتیدم ستا د وړبل سیوري ته

د خدای لپاره راته مه وایه چي بیرته ولاړ سه
نه غواړم ژوند مرگ قبلوم ستا د وړبل سیوري ته

نبکاري دُعامي سوه قبوله د خدای درکي اشنا
ځکه خونه سي را تلای غم ستا د وړبل سیور ته

لکه چي څوک تروني لاندي و خوري باغ کي ميوه
ستا په خولگی نه مېېدم ستا د وړبل سیوري ته

د خواږه خوبه چا را وینې کړمه ډېر ظلم و سو
داسي ارام چي اوسېدم ستا د وړبل سیوري ته

بېلتون سزا د هغه جرم ماته اوس راكوي
زه چي ماشوم وم لو بېدم ستاد وربل سيوري ته

بياد حالاتو پر زړه بل كه د غم سره اورونه
يو ځل مي بيا پرېږده صنم ستاد وربل سيوري ته

هغه وخت ستاد مخ كتاب كي هر سرليك وو مينه
ما چي لوستل په پوهيدم ستاد وربل سيوري ته

زه د پردېس ژوندون ترخې خاطرې ياد كي لرم
يو وخت به ټولي هيروم ستاد وربل سيوري ته

۱۳۸۵/۱۱/۱۹

خولگی

په ټول ژوند يو ه شپبه به مې هيرنه سي
ياره ستا مړاوي کاته به مې هيرنه سي

که په سرو سترگو ژړا درېسې وکړم
په سرو شونډو خنډ بده به مې هيرنه سي

زه دي خپل کلي ته ولي رابللم
اوس تر مرگه دا کوڅه به مې هيرنه سي

چي وصال کي دي هجران راباندي راوست
ای جانانه هغه شپه به مې هيرنه سي

زما د زړه غوښي پر بل چاپېرزو نه وې
ستا ظلمونه راسره به مې هيرنه سي

ډېري شپې بې په يادونو کي سبا کړم
يار د ناز په خوب بیده به مې هيرنه سي

اول مينه بيا رټلې ځواب راغی
دا به هير کړمه هغه به مې هيرنه سي

خلکو نوره ياري نه کوم د ښکلو
خپل زخمي زخمي سينه به مې هيرنه سي

پر زخمونو د ملهم پر ځای ږدي مالگه
د يار رحم حوصله به مې هيرنه سي

د رقيب زړه يې سوځلی وو بې اوره
زړه را کښونکې اشاره به مې هيرنه سي

پر پرده ما چي د فکرونو په ټال زانگم
بس په هيڅه بهانه به مې هيرنه سي

قسمونه يې د مخ ليدو ته مات سول
په توبه توبه توبه به مې هيرنه سي

ملا تمه يېم پردېسه خولگۍ واخله
بيا په مينه کي ناغه به مې هيرنه سي

۱۳۸۵/۱۱

بې اشنا پسرلی

هر کله راسې په خندا پسرلیه
پروعه تینګ او وفا پسرلیه

ستاد راتلو په انتظار انتظار
غمجنې شپې مو کړې سبا پسرلیه

د دیدن زیړی یې خوږ منو زړوته
تل دي ملګرې وي بڼه کلا پسرلیه

خوږه پراسوس ستا په راتلو راڅخه
اشناد ژوند لار کړه جلا پسرلیه

بڼه کلو ګلونه و تـه دې نه ګورمه
د بڼه کلو مینې کړم تباه پسرلیه

ما کړل رنگین په اسو یلو غمونه
تا کړل رنگینه دا دُنیا پسرلیه

خپل دي ګلونه و تـه شـبنم راوستی
زما دي سترگو ته ژړا پسرلیه

راته بېکار يې بې اجله مرگي
چي بي اشنا راغلي پر ما پسرليه

راسره يې نسته د ليدلو طاقت
د گل پر شونډو د مسکا پسرليه

جانان خفه سوت ته هم مخ واړوه
بڼه يېم تنه تنه تنه تنه پسرليه

رنگونه ټول دي زماد يار په شان دي
هسي نه کړي دي وي غلا پسرليه

يو خو سـ پېڅلي ارمانونه د زړه
سوله نيمگري نيمه خوا پسرليه

زما سلام ستا د گلونو غوندي
وايه پر کلي د اشنا پسرليه

ديار ستم که وو پردېس وژلي
قبر ته راسه خامخا پسرليه

۱۳۸۵/۱۱/۲

نه پوهيږم داسي کتل څه مانا
وارپه وار مي خواته راتلل څه مانا

مينه چي دي درې ورځي دوام نه کړي
بنکلي ناز ادا دي اول څه مانا

زړه نه چي مي خپل زړگي ساتي لري
يار دي يمه يار دا ويل څه مانا

ياره کوم رواج د محبت دی دا
يو ځل رابلل بيار تل څه مانا

زما په مخ کي نه سو شرمينده رقيب
لاس کي چي دي راگي دا گل څه مانا

سترگي چي دي توري ازلي دي نو
بيا پرې د کجل لگول څه مانا

زه واييم چي خوب تر تا قربان کړمه
خوب کي دي جانانه ليدل څه مانا

ټوله زغم مي صبر رانه وخوړي
صبر څه دی دا ژړيدل څه مانا

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

ژوند څه دی زما لپاره غم دی غم
غم کي د انسان اوسيدل څه مانا

خوله کي د اشنا چي ترنم نه سو
مه ليکه پردېسه غزل څه مانا

۱۳۸۵۶۱۱

خوانيمرگ خاطرته

گیله منی سترگی

دلاور پردیس

د خبر خېبر خبري درې خاطر ته
وايم سلام روح د مصري خاطر ته

د بي وفا صـنـم جـفـا وژلـی
ژوند يـي هم وو ذرې ذرې خاطر ته

الهي داخل مي د عا قبول کړې
چي سي رنـا تـوري تـيـارې خاطر ته

د سرو گلونو رنگ به هـيـر و وځـيـني
يار چي بي شوندي کړلې سرې خاطر ته

چي په هر شعر کي يـي ستاينه کړې
ورکړې غـم هـغـي خـيـرې خاطر ته

د خېبر ټولـه سـپـلـنـي لـوگـی سـول
بنـکـاري چـا زلفـي کړې خپـرې خاطر ته

مـرور وخت ورسره نه سو پخلا
وې په نصيب کي شو گيرې خاطر ته

نظريـي گـل و و زړه و و گـل ورسره
خـزان نـيـولـي وې اړې خاطر ته

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

چي يې په ژوند خپرته نه راتللي
مړ سو دُعا کړې که ښيرې خاطره

د پردو مړه د پرستاد ظلونو په شان
گلان پر قبر به کړې خاطره

مايي لښکلی مخ ليدلی نه وو
ښه راغلی وويل هديرې خاطره

ورته دُعا کړه د پردېس زړگيه
که د ويلو څه لري خاطره

۱۳۸۵/۶/۳۰

دا شعر ارواح نباد خاطر افریدي او د هغه اشنا ته ډالۍ سوی دی

څه ووايم

گیله مني سترگي

دلاور پردېس

دلته مو سندرې په سلگو باندي بدلي سوي
دلته خوشحالي وې په غمو باندي بدلي سوي

دلته ډېري پيغلي کونډي سوي دي د پلار پر کور
دلته پښتنې وې ليونو باندي بدلي سوي

دلته تاريخي اثار هر چا تر وسه لوت کړله
دلته کلاگانې په مورچو باندي بدلي سوي

دلته مشران د يو او بل په سيالي ظلم کړي
دلته د چا او ښکي بارانو باندي بدلي سوي

دلته چي يې قدر د پښتو او صداقت کړي
دلته يې سيني په غلبېلو باندي بدلي سوي

دلته هر څه و سول ټول جهان يې تماشه وکړه
دلته سري ډولۍ په جنازو باندي بدلي سوي

دلته خود د لمر ځلانده مخ لوگيو ونيوي
دلته سپيني ورځي تورو شپو باندي بدلي سوي

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

دلته د ورور ويني د خور اوښکي بهيدلي دي

دلته مو باغچي په هديرو باندي بدلي سوي

دلته مي خپل ورور لاسونه وتړل پرديو ته

دلته جذبې د زړه گيلو باندي بدلي سوي

دلته به يولويه تجربه راسي دتير په شان

دلته که بيا چيغي په تپو باندي بدلي سوي

دلته پردي وينم رانه ورک پردېس خوبونه سول

دلته مي شپې ټولي شوگيرو باندي بدلي سوي

۱۳۸۵/۳/۲۴

زما برخه

خپل قسمت راته کرلي ټول غمونه
په مجبور زړه مي منلي ټول غمونه

زما په شان يې بل څوک دومره قدر نه کړي
بل ځای نه ځي پوهيدلي ټول غمونه

ستا په لاس مي دارمان جنازه باسي
ستاله خوا څخه راغلي ټول غمونه

ما سودا ورسره کړې زړه په زړه وه
جانان را کړل د خپل کلي ټول غمونه

يو پرمخ مي درنو او بڼکو باران دی
بل پر زړه مي وريدلي ټول غمونه

دا د کاني غوندي زړه ته دي حيران يم
غمگين نه سو ځيني تللي ټول غمونه

نن مي ولوستله ستا د مخ کتاب کي
خوشحالي نسته ليکلي ټول غمونه

کرم گلمان چي ليونی به رانه جوړ کړي
د زړه کور کي مي ساتلي ټول غمونه

ستا پر سرو شونډو خندا د خدايه غواړم
زما په برخه رسيدلي ټول غمونه

اسو يولي ورتنه وږمه د پسرلي سوه
د زړه بڼي کي غوړيدلي ټول غمونه

راسه خداي د پاره ځان سره يي يوسه
ما تې مه پرېږده اي ښکلې ټول غمونه

يا غمونه قاتلان د اُميد نه وای
يا وای ستا کتو وژلي ټول غمونه

يا مې ستا سترگي ليدلي نه وای ياره
يا مې نه وایې ليدلي ټول غمونه

يا مې اورد محبت په زړه کي نه وای
يا پکښې وای سوځيدلي ټول غمونه

يا کوڅه کي دي اشردي چي درځمه
يا سول ما باندي غښتلي ټول غمونه

يا د ښکلو مينه ډکه ده له غمه
يا يي ما ته راڅښلي ټول غمونه

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

صداقت لره سزا سته خبر نه وم
محبت سره تر لږي ټول غمونه

پر تار تار گريوان مې مه خنده جانانه
خبر که ستا نه کو چيدلي ټول غمونه

ای ظالمه پردېس څنگه در نه هير سوو
ستا په غم يې پيژندلي ټول غمونه

۱۳۸۴/۱۱/۲۰

ټگ گاونډی

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

په دوستۍ کي چي دښمن دی نه پاریس دی نه لندن دی
زموږ د څنگ یو گاونډی دی په خوښیو مو غمجن دی

همېشه غورځوي کاني دواړه لاسه شاته نیسي
دپوښتني پروخت هسي خالي لاس دښا ته نیسي
په ناوولي لاس یې زموږ د گران وطن زړگی خوږمن دی

ښه پوره سرمایه دار سو د وطن غرونه یې سوري کړل
یو په بل مو سره وژني راته جوړه یې خواري کړل
څوک بې لاس کي ورته قطع وړانوونکی دگلشن دی

د رڼا څخه یې پر هیز کړو په تیارو کي سره ورک سوو
د نفاق اوری یې بل کړی په لمبو کي سره ورک سوو
راته ویي سوځل دواړه یو می زړه دی بل می تن دی

زما وینو ته دی تېری زما ورور خپلول غواړي
لایي زړه سوړ سوی نه دی خپلول د کابل غواړي
خدایه وخت راسره مل کړې تر اټکه می وطن دی

لویه خدایه دا ارمان می د ناتوان زړگی پوره کي
خپلواکي غواړم یا هلته پر ما جوړه هدیره کي
د پردېس د ژوند ارمان دی هم وصیت د زکندن دی
۱۳۸۴/۷/۱۰

بېوفا

گیله مني سترگي

دلاور پردېس

ما وفادار گڼلې په خوی دي نه پوهیدم
ځکه خو څیري گریوان ټولي دُنیا ولیدم

داسي دي وکتله نن د پردیو غوندي
اوس بې پروا گرځمه د لیونیو غوندي
نور به تنهانه سمه غمو دي وپیژندم

راغلي یو دُنیا ته یو امانت یو دواړه
په دغه دوو خبرو خو ملامت یو دواړه
ته به مغرور گرځیدی او زه به نه صبریدم

الله دي ما خاوري کي اوسې ژوندی جانانه
ژوند مي له تا قربان سه ای هلمندی جانانه
بیا دي هم مخ واړوی بې اوره و سوځیدم

آخیر چي ستا پر شونډو انکار انکار پاته سو
زما دا ټوله عمر یو انتظار پاته سو
پردېس پردېس ژوندون ته په سلگو وژپیدم

۱۳۸۴/۱۱/۲۳

افسوس

وطنه څنگه دي اولاد دی اتحاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

داڅه په وسوه افغاني بلبلان داسي نه وه
بهار کي هر خوا الوتل په خزان داسي نه وه
اوس يې خوښ کار د هر صياد دی ژوند آزاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

زما ترڅنگه ای بې تنگه نور مي مه زوره
د پرستړي سوي يم له جنگه نور مي مه زوره
بس دی وطن زما برباد دی نور فساد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

خپل يې هر کور ته اسانتياوي د تعليم پوره کړې
زما د مکتب په سوځيدو هيلي غليم پوره کړې
زموږ هر استاد لکه رشاد دی څوک يې بناد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

چي شپه او ورځ مي کړوې دا به مي کله هېر سي
ورور مي په ورور حلالوې دا به مي کله هېر سي
زما زړگي ته اټک ياد دی بل جهاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

پرېږد دی يارانو چي په غرونو کي ساده اوسمه
د يو غدار غوندي په لوړ بلدينگ کي نه اوسمه
گوره ده سره سواد دی جوړ هيواد نه غواړي

گیله مني سترگي

دلور پردېس

ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

ای د پردېس د ماشوم توب د ورځو شپو وطنه
ستاد بچيانو په کومک وران کړې پردو وطنه
د پرو خوړلي اعتماد دی انتقاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فرياد دی تا آباد نه غواړي

۱۳۸۵/۲/۱۰

اشنا په یاد يې لره

زما يو ورور د هغه بل غوندي په بم والوزي
بنکلي ځواني لري د گل غوندي په بم والوزي
هله به پوه سې چي د خپل لاسه دي اورا خستی
اسلام آباد چي د کابل غوندي په بم والوزي

۱۳۸۶/۲/۲۰

ارواح بناد عبدالصمد روحاني ته

له دُنیا تللی روحاني پر دغه لار نه راځي
په دې پوهیږم بیا مې هم زړه ته قرار نه راځي
په داسې ظلم دي جامي ورته په وینو سري کړي
لکه پرتا چي تر قیامت ه د مرگ وار نه راځي

په یاد کي سلگۍ

دا حقیقت دی په وعده دی مرگۍ
خو گران لحد ته ارماني تللی دی
هلمند سلگۍ په وچو شونډو وهي
چي يي له غیږي روحاني تللی دی

د انسان وینه بې ارزښته گڼي
د وحشت زړه راباندې نه یخېږي
د ارمانو نو جنازي وتللي
د اُمیدونو خو نوم نه یادېږي
لکه ماشوم دوست د بُنمن نه پیژني
د مرگ وزر لاندې مو ژوند پټېږي
داسي گناه روحاني نه وه کړې
چي په سزا کي يي لحد رسېږي

بې وسه او بڼکي مې له سترگو څاڅي
په دې پلمه چه د زړه غم کمېږي

پر حق وينا يي جنازه سوه رهي
پر حقيقت يو قرباني تللی دی
هلمند سلگي په وچو شونډو وهي
چي يي له غيږي روحاني تللی دی

د خپل ولس پر بېوزليو باندي
په چينغو چينغو ژړيدی روحاني
ځان يي شريک د بل په غم کې گڼی
چي کله کله مې ليدی روحاني
د سولي امن په ارمان به ووتل
د جنگ په اور کي سوځيدی روحاني
زموږ خلک ولي پر مختگ نه غواړي
داسي به ماته رغيدی روحاني
چي يي په ټوله ژوند ليدلی نه وو
له هغو هم نه وو پردی روحاني

نه يي غوښتله د وطن تباهي
نه له دنيان نه تاواني تللی دی
هلمند سلگي په وچو شونډو وهي
چي يي له غيږي روحاني تللی دی

روحاني وړی به دي وي دا ارمان
چي د دوستانو ډک وطن پاته سو
د صداقت بدل يي داسي درکی
هغه پر هردي پر بدن پاته سو

دلور پردېس

گيله مني سترگي

هغه هلمند چي يي خپې وهلې
چي کله ته ولاړي غمجن پاته سو
اوس په تصوير دي تنده نه ماتېږي
ستا راسره آخیر ديدن پاته سو
ياد دي تازه ساتمه وخت دي تيرسي
زه وایم کلی درنه نن پاته سو

پردېس په دې خبره پوه سوم سهي
خوان په مرمی د ناخواني تللی دی
هلمند سلگی په وچو شونډو وهي
چي يي له غیږي روحاني تللی دی

۱۳۸۷/۳/۲۱

د شپي يوه بجه

خوب

چي سم بیده په خوب دي وينم ياره
تصوير دي زما سترگو ته وړاندي راسي

وینن سم له داسي ښکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

خومره اتردي وو په دوو سترگو کي
د ژوندون لاره يې کړه ورکه رانه
يوه خوږه خاطره خوب کي اشنا
شپه تر سهاره يې کړه ورکه رانه
زما اميد زما د ژوند خوشحالي
بس بې اختياره يې کړه ورکه رانه
شهيد ارمان ته مې د عازده کړې
خو تر مزاره يې کړه ورکه رانه
جانانه دغه ستاد کلي کوڅه
په خوځو واړه يې کړه ورکه رانه
خپل او پردي به مې کتله پکښې
د زړه هنداره يې کړه ورکه رانه
مادي کيسه ليکل د ښکلو سترگو
پس له تکراره يې کړه ورکه رانه
آخیر مجبوره ژړيدو ته سومه
بل هره چاره يې کړه ورکه رانه

د يار د حُسن يا غيتوبه ولي
زړگۍ مې ستا تر تاثير لاندې راسي
وینن سم له داسي ښکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

کلونه و سوه زما په زړه کي اوسي
 يار نا خبره دی که نه پوهیږي
 هر قدم ډډي د زړه پر سر دا ښکلي
 د خپل ښکلا په قدر څه پوهیږي
 شونډي انکار کوي خو سترگي دي نن
 په زړه را کښونکي اشاره پوهیږي
 غوږ يې نیولی تر سهاره پوري
 ستوري د مینې په کیسه پوهیږي
 اوس هیرول یې ناممکن گنمه
 کله مې زړه په بهانه پوهیږي
 زما و مرگ ته رقیب مه رالېږه
 په دې خبره دي بانته پوهیږي
 د اوس په ښکلو کي په سلو کي یو
 سته په سپیڅلي یارانته پوهیږي
 چه ستا غرور مې په مجبوره زړگي
 نور څه کوي یوالله ^(ع) ښه پوهیږي

پر ماراغلې لیو تنوبه ولي
 غمونه ټول را پوري خاندې راسي

وین سم له داسي ښکلي خوبه ولي
 پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

لکه شبنم د گل پر مخ بیده وم
 لکه خپل مینه د ښکلا سره وم
 موږ ماشومان وو لوبېدلو باغ کي

زه درنه پټه ونو خوا سره وم
چاراته وويل سته سنگسار مينه كي
حيـــــران ولاړد زړه د رزا ســـــره وم
نه مـــــي د مـــــيني نـــــاز ادا پيژندل
نه يـــــي مـــــخ ســـــوي د ســـــزا سره وم
دا خلک څومره مهربان بـــــکاريدل
زه يـــــي پـــــرې ايـــــبـــــنـــــي داشـــــنا سره وم
خوشپه د سترگو رپ كي تيره سوله
ســـــهارد فـــــکـــــراو ســـــودا سره وم
راسه دې خوب ته کوم تعبير ورکوې!
غـــــاره غـــــړې يـــــاره لـــــه تـــــا سره وم

خاوري ايـــــرې ســـــوي مئينتوبه وـــــلي
پر مـــــخ مـــــي مـــــړې او بـــــکـــــي ځلاندي راسي
وين ســـــم لـــــه داسي بـــــکـــــلي خوبه وـــــلي
پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

انسانيت تر سررليک لاندې ياره
د پنبـــــتنې مـــــينـــــي ســـــوگند غواړم
يوه شپبه د جدايي چي راځي
په مرگ خوشحال يم کله ژوند غواړم
چي مـــــي د زړه کور ته نفرت راولي
د هغې ژبي کلام بـــــند غواړم
د محبت نه جوړه ســـــوي دُنيا

د مينې نوم پکښې بلند غواړمه
کله نا کله مې ماشوم زړه وايي
جانانه خوب دي پر موند غواړمه
اوس يارانې ته دي زړه کيږي که نه
دهو يانې نه ځواب څرگند غواړمه
که سوي منکړد مينې ځم به درنه
پر دېس رخصت له ټول هلمند غواړمه

ختموي زما د ژوندون لوبه ولي
غم به دي ياره په زړه باندي راسي
وين سم له داسي ټکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

۱۳۸۵/۳/۲۸

مه را ځه

خپلې را ته وويل نور زما ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د اشنا ديدن ته مه را ځه

گیله مني سترگي

دلاور پردېس

خپلې را ته وويل مه را څه قدم تر شا پرېږده
 وړان مې يادگار ونه که اولاره د وفا پرېږده
 مينه څه ته وایې بڼکلی نوم پرې د سودا پرېږده
 ټوکي يې ونه گڼې رښتیا دیدن ته مه را څه
 بس دی ای زړگيه د اشنا دیدن ته مه را څه

خپلې را ته وويل زما زړه کي دي محبت نسته
 گرانه دي یاري ده گرانه جیب کي دي دولت نسته
 هر څه په پیسو دي دلته مينه حقیقت نسته
 نن دي الله خیر کړي سبا دیدن ته مه را څه
 بس دی ای زړگيه د اشنا دیدن ته مه را څه

خپلې را ته وويل نه وا کدار دي د وړ بل گڼم
 نه مې خپلولاى سې نه دي زه دومره اتل گڼم
 بل وار چي را ځې همدغه ځای کي دي اجل گڼم
 وا وره د رقيب نه بې پروا دیدن ته مه را څه
 بس دی ای زړگيه د اشنا دیدن ته مه را څه

خپلې را ته وويل ای زړگيه اوس هو ښيار سولې
 دا يې نتيجې په یاری د اعتبار سولې
 ختمي دي پردېسه مرحلې د انتظار سولې
 مړ که سوم په چيغو په ژړا دیدن ته مه را څه
 بس دی ای زړگيه د اشنا دیدن ته مه را څه

گیلہ منی سترگی

دلاور پردیس

۱۳۸۴/۹/۲۱

قاتلي سترگي

ژوند مي سو تباہ تباہ تارا ته خنډلي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

ټول د گلستان گلان مخ ته دي حيران سوله
پاني پاني ولويدل بې وخته خزان سوله
ستاله دې ښکلا ښکلا ياره شرميدلي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

زه دي کړم ايره ايره يو نظر کاته باندي
رحم ولي نه کوي زما بې وسه زړه باندي
گرځم پر صحرا صحرا پاته را نه کلي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

در به سم په هغه ورځ سره اورکي که لاره وي
دار ته به سم پورته زه مرگ که ستا لپاره وي
وايمه صفا صفا هرڅه مي منلي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

خدای دي را نه هيرمه کړه اوسي مي د زړه کورکي
خدای دي تل آباد لري ته چي يې هغه کورکي
ما وکړه دُعا دُعا تا آمين ويلی دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

دا وينامي واوریده ښه له درنو خلکونه
سرسه د پردېس قربان تل د هغو خلکونه
څوک چي د وفا وفا لاره باندې تللي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

۱۳۸۴/۱۰/۱۱

پرلاردي د را تلوو که وم وژلی انتظار
جانانه بي وفا يو ځل مي را سه تر مزار

قسم د نه را تللو که دي کړي ما خبر کړه
نن ورځ دي هم پر ما په انتظار کي مازيگر کړه
که ستا تر را تلو پوري زما روح نه سو حصار
جانانه بي وفا يو ځل مي را سه تر مزار

ارمان د خندېدو به دي وي زما پر زړه کي پاته
را ځي به په خندا لاسونه پورته که دعاته
چي خدای مي گناه و بڅني زه ډېر يم گناهکار
جانانه بي وفا يو ځل مي را سه تر مزار

ستم را باندي ډېر و که خونن بله ورځ نه
منم ستا په سينه کي دی د کاني غوندي زړه
په خپله ملامت يم چي په تا کړم اعتبار
جانانه بي وفا يو ځل مي را سه تر مزار

چي نه را ځي اشنا ډېره ترخه ده زندگي
په ژوند کي مي را غلې او ازه ده د مرگي
پر شونډو چي دي بيا را غله لفظونه د انکار
جانانه بي وفا يو ځل مي را سه تر مزار

خولي د زکندن مي سوې پر مخ باندي را ماتي
زه ځمه ته پاتېرې انديښني مي سولي زياتي

خوکاشکي ستا پر سريې وای وژلی په سنگسار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

اوس ستا د لاسه ستا د مخ ليدو اجازه نسته
پر قبر بيا زما د ژړيدو اجازه نسته
ماشوم زړه دي ماشوم غوندي په خپله کړه قرار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

تر مرگه رسيدلی چي ستا سترگو دی ویشتلې
دُعا به ورته دو مړه کړې چي څومره دي رټلې
وژلې ستا غمونو دی پردېس نه وو بيمار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

۱۳۸۶/۵/۱۲

اميد

گیله مني سترگي

دلاور پردېس

لا وار پـــــــه وار پـــــــي زيـــــا تېږي
ســـــتا پـــــــه لـــــــيدو د نظرتـــــــده
ســـــتا ادا گـــــاني مـــــي خوښـــــــېږي
د خـــــمـــــاري ســـــترگو خاوندـــــــده

چـــــي را تـــــــه وگـــــوري نـــــــه گـــــورم
طاقت دي نـــــــه لـــــــرم د ســـــترگو
د خنجر و نـــــــو نـــــــه خـــــان ژغـــــورم
زړه بـــــــه ســـــا تم د بڼـــــــو غبرگـــــو
دلته زخمـــــي زړه نـــــــه جـــــوړېږي
د مرهمونـــــو لار ســـــووه بڼـــــــده

کرکـــــه ســـــپـــــڅې د مينـــــي اوره
زموږ پـــــــه زړو نوکـــــي بل اوســـــــه
دا شـــــننا نـــــــوم د زړه ټکـــــوره
تل مـــــي پر شـــــونډو غزل اوســـــــه
په رمـــــزد مينـــــي چـــــي پووهېږي
تر هغـــــو جار ســـــــه زما ژوندـــــــه

نور درتـــــــه هيڅ ويلاى نـــــــه سم
پر مالـــــــه خپلـــــــه ځانـــــــه گرانـــــــه
کله به يو ځل در پـــــــه زړه سم

دارا تـــــــه ووايـــــــه جانانـــــــه
چـــــي تير وختونـــــــه را يـــــادېږي

خود به دا ورځي وي بي خونده

خه چي کوي خونبه دي خپله
وخت لاس تړلي په لاس درکړم
کاشکي خبروای د اولسه
بي وفا وروسته دي خبرکړم
چي زړه دي زماسره اوسه پري
پردېسه مه ځه د هلمنده

ستا اداگاني مبي خونبه پري
د خماري سترگو خاوندده

لواړپه وار پسي زي ساته پري
ستا په ليدو د نظرتنده
ستا اداگاني مبي خونبه پري
د خماري سترگو خاوندده

۱۳۸۵/۱۲/۱۰

د غمونو جنازې

د غم و جنـازې باسـي
 تر خـوړه خنـدا دي جاړ سم
 كه دي دوې سـترگي پـنا سـي
 ليونيـانو كي به شمار سم

د رقيب په مخ كي يو ځل
 داشـنا اشـنا نـاره كه
 پر ما تـوره شـپه رنـا كه
 پر ده سـپينه ورځ تـيـاره كه
 تينـگـه غـيـږه را كه يـاره
 ته لمـبه سـه ما اـږه كه
 د پر غـمـونه را نـه وا خـله
 لـږ يـاد و نـه را سـره كه
 د غو صـې مـنـځ كي خنـدا دي
 زما ژونـد ته خـاطـره كه
 مينـه پـته سـا تـه زړه كي
 خو نـا زو نـه يـې بـكـاره كه
 بـيـا مـي و سـوځه بـي اوره
 بـيـا هـغـسـي اشـاره كه

كه لا زياتـه دي بـكـلا سـي
 يا به ورك يا به بـيـمار سم

كه دي دوې سـترگي پـنا سـي
 ليونيـانو كي به شمار سم

ټينگي د دلاي ورتنه نه سم
چي دي بنځلي انتنگي سوه
په خاطر دي را تنه گرانه
ډېره گرانه زندگي سوه
پنا کي ږم دي له سترگو
چي بانه يې ټول جنگي سوه
د خانۍ دي مبارک سوه
زما خوښه ملنگي سوه
په دُعا باندي مي ستري
دوه لاسونه د زړگي سوه
په زړگي کي مي اور بل دی
په هوا پورته لويي سوه
صداقت يې ماته ورکړه
زور وره دي ټنگي سوه

چي دهجر شپه سبا سي
پوه په قرد سهار سم
که دي دوي سترگي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

ملا متيمه بي حده
ډېر غلطوم پوهي دلی
پيژندل دي ځکه گران وه
ځان مي نه وو پيژندلی

گيلہ مني سترگي

دلاور پردہس

قناعت مئي زړه تـه ورکـی
 نه خپل کيـرې دغه بـکلی
 خپل غريب ژوند ته مـي پام سو
 زماله سره عقل تللی
 په کوڅو کې نه ځایېږم
 ډک له کبره دی ستا کلی
 را تـه وواياست ملگـرو
 چا زمـا اشنا ليدلی؟
 عادتونـه يـې اغـزي دي
 مـخ يـې گـل دی غوړيـدلی

که مـي تللی اشنا را سي
 زه به موږ په انتظار سم
 که دي دوې سترگي پنا سي
 ليوښانو کې به شمار سم

ستا ځواني دي خاوري نه سي
 ستا ديدن خوږه شپه ده
 ستا را تلل مـي خوشـحالي ده
 ستا بېلتون د اور لمبه ده

ستا دي سترگو ته رانجه سم
 ستا بڼو نه مـي توبه ده
 ستا د ياد باغچه مـي زړه کي
 ستا ديدن باندي اوبه ده
 ستا قدم ته سومه خاوري

ستا څه خامه تجربه ده
ستا د زړه خونبه چلېږي
ستا د حُسن د بدبېه ده
ستا په ياد کي مي ځان هيردي
ستا په مينه کي جذبېده

ستا ملگري دي وفا سي
ستا جفانه دي اوزگار سم
که دي دوي سترگي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

د هلمند د سيند پر غاړه
څه خوږې کيسې د مينې
درته ياد دي که دي هيردي
د سپين مخ خبري سپينې
چي يو ځای به سره ناست وو
هغه ورځي وې رنگينې
اوس بېلا را غلې هلته
مدام خوري د انسان وينې

څو ځوانان يې کره په نښه
څو يې تير کړله تر ستوني
په لمبو کي گلاب سوځي
غوټۍ ژاري ارمـانـجنـي
تل په يو بل پسې اورم

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

اعلانونه دي د مړينه

خوار زړه گي مې په ژړا سي
خوار پردېس څنگه قرار سم
که دي دوي سترگي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

۱۳۸۲۸۵۸۵

وژريدو

چي واک د ځان نه لري
د ژوند ارممان نه لري
درد يي درممان نه لري
دهغه چا نه را جلا سه

زړه بسم الله که په خدا سه

که خوشحالي چيري وي
ماته يي را که خدايه
که پسرلي چيري وي
ماته يي را که خدايه
تهي گريوان نه لري
وطن گلان نه لري
صبر پر کړونو د الله سه
زړه بسم الله که په خدا سه

چي د پيسو لپاره
دنيا کي ژوند تيروي
د خپل فاي د و لپاره
دنيا کي ژوند تيروي
ژوند يي عنوان نه لري
چي يو جانان نه لري
پر هغو ورانه دا دنيا سه
زړه بسم الله که په خدا سه

اوس لاس تر لاسي يم سه
په زولنو د ازل
يو ځل به ونه ازم
په گل غنچو د ازل
حاجت بيان نه لري
اميد تاوان نه لري
وژي د و د خپله لاسه

گیله مني سترگي

دلاور پردېس

زړه بسم الله که په خدا سه

د نښکلي مخ کتوتسه

ننن بهانسه جوړوم

د حُسن دي لمبوتسه

ننن بهانسه جوړوم

سترگي گمان نه لري

د ليدو توان نه لري

اوس مبارک دي د ښکلا سه

زړه بسم الله که په خدا سه

د چا نظرو خوړل

ممازديگري پردېسه

د غم لښکرو خوړل

ممازديگري پردېسه

رحم جهان نه لري

منااه افغان نه لري

وطنه چا ويل کربلا سه

زړه بسم الله که په خدا سه

۱۳۸۲۸۵۸۳

ستمگر

در سره مينه کوم مه کړه ظلمونه

د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

صبر مې نور د زېږېدني نسته دلبره
ماڅه گناه کړې ده يم نا خبره
ولي دي بند کړل پر ما خپل ديدنونه
د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

پوه سوله خلک ياره زموږ په مينه
چي ستا پغور را کوي ما کړوينه
کلي ته کله را ځي تير سوه کلونه
د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

سترگي مې سرې وگوره ډېر مې ژرلي
غمگيني ټکاري کوڅې زموږ د کلي
مرگ را پسې دی پرېږده دا سي خيونه
د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

د نن نه پس مې اشنا دا فيصله ده
پر دېسه جنگ نه کوم يوه گيله ده
که نه را ځي مه را ليرېه سلامونه
د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

۱۳۸۵\۳\۲ د هلمند د سيند غاړه

مننه

کوردي ودان بېلتونه بڼه دي کړي
چي مې اشنا نه را پرېږدي کلي ته
د نازولو نه خو بونه اخلي

د غم بلاوي ولويدې کلي ته

په تورو غرونو کي يي ژوند کړي دی
د ښار گردونو سره نه دی بلد
له اننگو يي معلومېږي دا سي
چي له غمونو سره نه دی بلد
په تورو سترگو تور را نجه لگوي
د تور تمونو سره نه دی بلد
لمبي د مينې يي پر زړه را تاو دي
نورو اورو نو سره نه دی بلد
يار مي د گل سره مجلس خوښوي
د نفرتونو سره نه دی بلد

زما پر لور چي قدمونه اخلي
د پریم خفه چي را ځي دې کلي ته
د نازولو نه خو بونه اخلي
د غم بلاوي ولويدې کلي ته

د زړه پر هر ورتنه ښوولای نه سم
اشنا زهیر به سي پریشانه به سي
د خوش حالو نه به ليري ولاړ سي
پر خپل خدا باندي پښیمانه به سي
که يي زما سترگو ته وکتله
دی به هم وژاري ناتوانه به سي

اشناد خپله حاله نه خبروم
زما په غم کي ورک له ځانه به سي
زموږ د کلي حالات دا سي وايي
هديره جوړه کوڅه وړانه به سي

هر څوک اغزي پرېږدي گلونه اخلي
هر چار اوړي دي فايدي کلي ته
د نازولو نه خو بونه اخلي
د غم بلاوي ولويدي کلي ته

هغه وخت غواړم د يار سر په امان
د کلي منځ کي چي جگړه ووينم
يو د خپل ژوند ارمان ته فکروړي
ورت ته د بل لاس کي چاره ووينم
لمونځ په جماعت کړي د انسان غوښي خوري
زور پرېم ډېر چي دا کړه وړه ووينم
زه هم له ژونده مروړگرځمه
چي تر ځان بکلي ځوانان مړه ووينم

راکړئ خنجر څيرم سينه د قاتل
چي يي له رحمه خالي زړه ووينم

د بل د غمه چي خوندونه اخلي
خدا يه هغه کړي بي پردې کلي ته
د نازولو نه خو بونه اخلي

د غم بلاوي ولويدې کلي ته

موږ د انصاف څخه بي برخي خلک
 موږ د انسان د زړه احساس وژلی
 موږ پرې زړگي د خپل دښمن يخ کړي
 موږ سکنی ورور په اخلاص وژلی
 موږ د تيارو سره ژوندون خوښوو
 موږ بل څراغ په دغه لاس وژلی
 زموږ نازولی د دې پاكي خاوري
 موږ د پرديو په شاباس وژلی
 موږ يرغلگر سره احتياط کړی دی
 موږ خپل ولس دی عام و خاص وژلی

موږ ته به بيا څوک کفنونه اخلي
 موږ کړي خرابي ارادې کلي ته
 د نازولو نه خوښه اخلي
 د غم بلاوي ولويدې کلي ته

سهار له توري شپې خپلواکه نه دی
 په غم لړلی مازديگر تيرېږي
 شبنم ترگله پوري نه سي را تلای
 خوتل باروت ورته پر سر تيرېږي
 که يار مي دا حال له نږدې وويني
 غم بې پر زړه او پر ځيگر تيرېږي
 نو ځکه نه غواړم ديدن د اشنا

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

پرماقيامت پرده اختر تيرېږي
بېلتونه ته به ورته داسي وايي
خوشحاله ژوند پر دلاور تيرېږي

چي د پردېس اشنا خطونه اخلي
زړه بې بيانې سې را نږدې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولويدي کلي ته

۱۳۸۷/۷/۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library